MAGYAR FUTÁR

RAJNIS FERENC LAPJA

M. KIR. MEGYEI ÉS VÁROSI KÖNYVTÁR
KAPOSVÁR

BUDAPEST, 1944. SZEPTEMBER 13. — IV. ÉVFOLYAM 37. SZÁM

A VARSÓI CSATÁBAN

KÉT JELKÉP: a piros-fehér-kék francia lobogó és a német hadsereg egyenruhája a francia férfi testén, beszél minden szónál meggyőzőbben arról, hogy van közös európai gondolat, amelyért küzdeni érdemes... A légió becsületes katonái a Secret Service által meggyilkolt Doriot szellemében tovább harcolnak a pusztító bolsevizmus és az áruló demokráciák ellen! Derűs elszántsággal indulnak az arcvonalra, mert tudják, hogy hazájuk javát és Európa boldog jövőjét így szolgálják igazán...

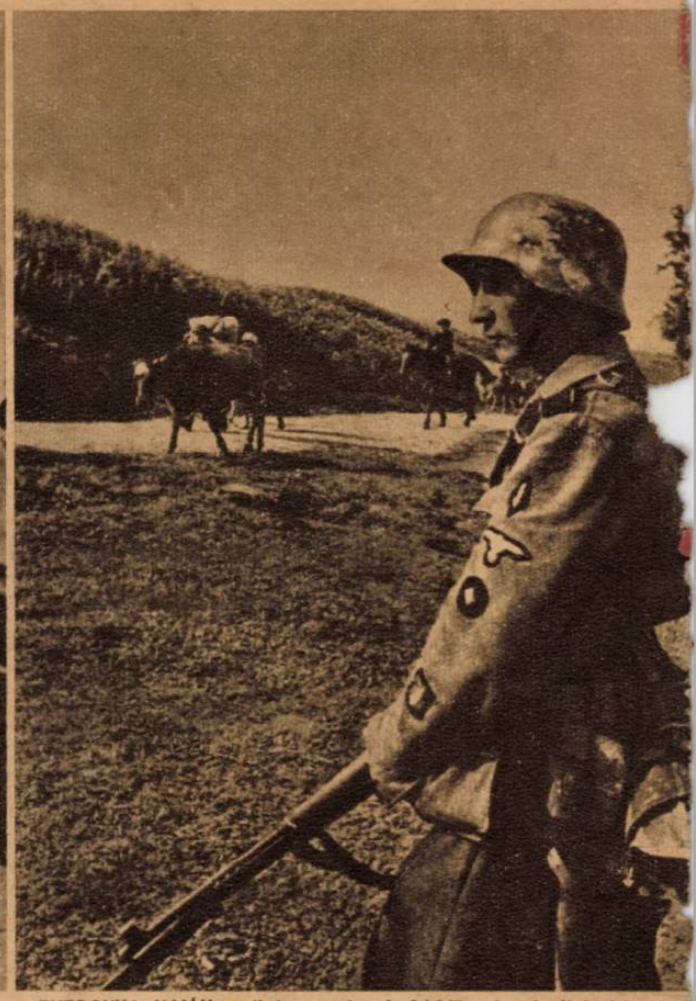

ZUBBONYA UJJÁN a trikoloros pajzzsal, örködik a francia légionárius fenn a földön az emberi élet és vagyon biztonsága fölött... Ő saját szemével látta: mit hozna Franciaországra De Gaullék «demokráciája» a milyen sors várna nemzetét abban az Európában, amelyről Churchillék álmodnak! Ezért markolja szeretettel puska agyát és szolgálja hűséggel az emberiség és becsület zászlaját...

FRANCIÁK EURÓPA szabadságáért

(A MAGYAR FUTÁR KÉPSOROZATA A FRANCIA LÉGIÓRÓL, AMELY A BOLSEVIZMUS ÉS A „FELSZABADÍTÓK" MEL

← ÉS MÉGIS GYŐZNI FOGUNK! Elérkezik az otthoni események hire az arcvonalba is... A légió katonái a pihenők közben megvitatják a helyzetet és nem válik komorrá arcuk, ha a következtetést le kell vonniok! Tudják, hogy a hadiszerencse forgandó, de a győzelmi akaratot is érzik sugározni abból a közösségből, amelyhez tartoznak: — hisznek Európában...

GRÁNÁTVETŐ TŰZ a bolseviki állásokra... Az önkéntes alakulat kitartóan küzd s a német bajtársakkal összefogva állítja meg a vörös áradat Európa ellen özönlő hullámait! →

A LÖVÉSZGÖDÖRBEN VÁRAKOZNAK az önkéntesek egy vörös rohamra, valahol a Bug mellett. Lövésre kész a géppuska s a légionisták vonásai nyugodt elszántságról beszélnek...

EGY ÖNKÉNTES SZÁZAD PARANCSNOKA, aki három év óta harcol a keleti fronton s mellét a vitézség jelvényei díszítik... A Visztula síkján hazájáért verekszik száz és száz bajtársával s ma ezek a kitartó férfiak hordozzák Franciaország becsületét!

ELLENTÁMADÁS KÖZBEN előnyomulnak a francia önkéntesek .. A harc gránátoktól felszántott földjén bolsevista holttestek hevernek

állt

ÁLLT KOMMUNISTA MAQUISARDOK ELLEN EGYFORMA ELSZÁNTSÁGGAL HARCOL AZ EURÓPAI GONDOLATÉRT)

CSATA UTÁN, — ÚJ HARCOK ELŐTT
a légió vitéz katonái...

AZ ÜTKÖZET FORRÓ PERCEIBEN, sebesülten is helyén marad az önkéntes, aki hazája és nemzete becsületét egyedül hordozza ma, amikor otthon az elvakított nép fegyvert fogott a franciaországi bolsevizmus megteremtése érdekében...

FIATAL NÉMET GRÁNÁTOSOK CSAPATA ÉRKEZIK erősítésül az első vonalba a francia légió századaihoz. Egymás beszédét tán nem értik meg, de érzik, hogy bajtársak s közös ügyért harcolnak... Ugyanazzal az elszántsággal, becsülettel — Európa szabadságáért!

VARSÓ második végzete

A demokráciák másodszor is becsapták lengyel „szövetségesüket" s hatalmi céljaikért elvéreztették Varsó legjobb férfiait, egy kitörésekor már véres kudarcra ítélt lázadásban... Fegyveres felkelésre biztatták a „hazafiakat, repülők százaival igérték az utánpótlást hadianyagban és élelmiszerben s határozottan kilátásba helyezték a lengyel főváros felé törő bolsevisták gyors előnyomulását, felszabadító támadását is... Tűzbe és vérbe borult Varsó, torlaszokon ropogtak a fegyverek, a felbiztatott tömeg hitt az angol igéretnek, hogy aztán a pusztulás poklában megint rádöbbenjen: milyen hitványul becsapták... Elmaradt az igért hadianyag, Moszkva parancsára pedig Varsó kapui előtt hirtelen megállt a vörös támadás...

Sorsukra hagyták a lázadókat s nem beszél többé Londonban senki a vállalkozásról...

←

MINDEN CSENDES... Az utolsó ellenállási lészekben is elhallgattak a fegyverek, a keserűen csalódott férfiak abbahagyták a kilátástalan, öngyilkos harcot...

FÜSTÖLGŐ OMLADÉKOK KÖZT gördül előre a lázadók által napokig megszállva tartott negyedben a német harckocsi, s mögötte halad a gyalogság... Az angolok elégedettek lehetnek az eredménnyel, nem is szólva a bolsevistákról, akik olcsón szabadultak meg legelszántabb lengyel ellenfeleiktől, a kommunistaellenes varsói felkelőktől...

LÁNGSZÓRÓKKAL FÜSTÖLTÉK KI a gránátosok a házak romjai közé behúzódott lázadókat, akik esztelen módon vállalták londoni biztatásra a reménytelen és első perctől fogva véres kudarcot igérő fegyveres felkelést... Varsó sok szenvedést látott városát végkép romhalmazzá változtatták a becsapott „hazafiak"...

AZ UTOLSÓ FELVONÁS... Elmaradt az angolszász segítség most is, mint 1939-ben, se lőszert, se élelmet nem szállítottak a varsói halálraszántaknak s a város előtt csodálatos módon megállt a „felszabadító" szovjet támadás is... Sorsukra hagyták az őrült vállalkozás nyomorultjait s a félrevezetettek letették a fegyvert!

HÉTRŐL HÉTRE

V

Az elárult árulók

támadását visszautasítva, s újabb támadásaikat megelőzve lépte át a magyar honvédhadsereg Északerdélynek a bécsi döntéssel megvont határait, tovább haladva dél felé, fegyvereinek árnyékában magával vive az emberi élet biztonságát, a rendet, s mindazt, amit ezzel az egyetlen szóval fejezhetünk ki: Európa! A zürzavar és bizonytalanság helyett a nyugalmat, az emberi szorgalom eredményeinek és értékeinek háborítatlanságát jelenti a magyar katona azon a földön, ahol eddig is csak a fejetlenség uralkodott, a gyűlölködés vasvesszeje kormányzott, s ahol most, amikor Románia királya elárulta az európai gondolatot, elszakította az utolsó szálat is, mely a Balkánnak ezt az alig száz esztendős államát a kontinens kétezeréves kultúrájához és civilizációjához kötötte, csak még nagyobb zavar, még kétségbeejtőbb állapot hatalmasodott volna el, hiszen Mihály fegyveres csordái a vörös bolsevizmus előőrseiként próbáltak onnét magyar területre törni... Nem a hódítás szenvedélye mutatott irányt a magyar katonának, nem egy olthatatlan szomjúság ösztökélte ezt a hadsereget, hogy átlépjen a vonalon, melyet a bécsi Belvederében vontak meg ezelőtt négy esztendővel, mert ezt a láthatatlan korlátot a magyarság minden történelmi joga, vágya visszaszorításával, elnyomásával tisztelte. Tisztelte annak ellenére, hogy túl rajta vérünkből való véreink a gyarmati sors minden keserűségét kénytelenek voltak elszenvedni, s tisztelte annak ellenére, hogy ennek a határnak a megvonását valaha is kérte volna. Elfogadtuk a tényt, s aláírtuk, magunkra is kötelezőnek ismerve el a becsület törvénye szerint ezt az ítéletet, mert a magyarság politikai érettsége, józansága azt parancsolta. A politikai helyzet, s az európai élet fenyegetett volta írta elő számunkra ezt a magatartást, hiszen az ázsiai bolsevizmus állig fegyverbe öltözködött hadserege akkor már ugrásra készen állott Európa keleti kapujánál, s mi tudtuk, hogy a népek egyetértésére, összefogására, közös harcára, becsületes helytállására lesz szükség vele szemben. Nem akartuk azokban a súlyos és felelősségteljes órákban az együttműködés és a közös harc alapjául szolgáló szomszédi békét megrontani, s inkább mérsékeltük jogos követeléseinket, lemondtunk nyilvánvaló jogainkról azzal a tudattal, hogy ha a magyarság áldozatot hoz is, ha történelmi örökségéből engedményeket tesz is, ezt a nagylelkűséget megéri az európai érdek szolgálata... Ezért hallgattunk, ezért tűrtünk, s hagytuk figyelmen kívül a pökhendi kihívások szakadatlan sorát éveken keresztül, ezért nem törődtünk vele, hogy a nyers és ostoba sovinizmus és egy csillapíthatatlan szerzési étvágy újból és újból igényt jelentett be a mi birtokunkra, s újból és újból kinyujtotta tisztátalan kezét afelé az Erdély felé, mely tíz századon keresztül volt a magyar birodalom elidegeníthetetlen része...

Történelmi

jogokra hivatkozott az áruló Mihály és „kormányának" kiáltványa, amely megindokolta a román csapatok támadását a magyar határok ellen, s mentegetni próbálta az árulást, mellyel a tegnapi fegyveres szövetséges, — politikai hagyományaihoz híven, — ismét ellene támadt annak, aki vele egy arcvonalon, egy célért küzdött... Történelmi jogokra, húsz egynéhány esztendő távlatában, s azt mondotta: fel akarja szabadítani a magyar zsarnokság alá került erdélyi románokat! Gyermeki és ostoba volt minden betű, amit az első világháború óta Romániában leírtak, s amivel bizonyítani akarták Bukarest jogait a Kárpátoktól északra elterülő földhöz. Lopták és hamisították a históriát az egyetemi tanárok, a hirtelen lett tudósok, s a bukaresti ujságok történelmi szakértői, akik dajkameséket találtak ki a dáciai jogfolytonosságról, a római telepesekről, s azokról az őslakókról, akik az ő fajtájukból Erdélyben állítólag már akkor is ott laktak, amikor a honfoglaló magyarság még a Volga vizében itatta lovait. A földkerekség minden komoly tudósa kinevette ezeket a koholmányokat, s most mégis ezek mankójára támaszkodik az áruló király támadási parancsa, — jellemző módon mutatva meg a világnak, a becsületnek, komolyságnak, tisztességnek, emberi és politikai értelemnek azt a mértékét, amivel Bukarestben a providenciális államférfiak gondolkodni képesek... Soha a románságnak jobb dolga nem volt, mint Északerdélyben ez alatt a négy esztendő alatt, s ha szivükre teszik a kezüket, ezt az igazságot éppen a román népi csoportok vezetői erősíthetik meg! Egy nemzet, amely húsz esztendőn keresztül annyit szenvedett a zsarnokságtól, amely véreinek embertelen megpróbáltatásait látta mesterséges államhomunculusok határai között, nem is lenne képes nemzetiségeivel szemben jogtalanságokat elkövetni, a magyarság pedig sohase volt zsarnoki hajlandóságú nép, s ha volt valami hibája, inkább a nagylelkűség volt az, mint a türelmetlen uralomvágy... A szabadságból, amelyet Mihály igérgetett Északerdélynek, nemcsak e föld magyarsága nem kér, de visszautasítja azt a román tömeg is, amely négy esztendő óta megint Európában élt, s amelyre most nem csupán a Balkán gyarló és gyatra erkölcseit akarták rászabadítani, de tetőzésül még a bolsevizmust is, hiszen az áruló király seregének nyomában Moszkva véreskezű, gyujtogató hordái járnak. Európát és a szabadságot nem a fegyver becsületét megcsúfoló, a szövetségi hűséget eláruló román királyi csapatok jelentik ma, hanem azok a magyar honvédek, s német bajtársaik, akik a déli Kárpátok szorosai felé igyekeznek, útját állani a szennyes ázsiai árnak!

A sors útjai

világosak és egyenesek, s törvényei, melyekhez az ember és nemzet élete igazodik, könyörtelenül következetesek... Fellengző büszkeség nélkül láthatjuk most igazolását annak, amit kimondani újból és újból soha meg nem untunk, hogy a magyarság ezeréves hatalmi állása a Duna völgyében, s a Kárpátok természetes erődláncolata mögött nem volt véletlen, s ezt a területet védeni: nekünk örök hivatásként osztotta ki a történelmi végzet! A hegyekre, melyeknek ormairól elparancsolt bennünket a győzők ostoba erőszaka, s ahonnét elintrikált bennünket az árulás és hazugság, a hágókra és szorosokba, amelyeket tíz évszázadon keresztül vigyázott a magyar éberség minden Európára törő gondolat, szándék és cselekedet ellen, most megint mennie kell a magyar katonának, nem a politika, nem véget érni nem akaró tárgyalások és viták következményeként, hanem a sors és a história megtagadhatatlan parancsszavára. A nemzetek útja, — ha nem hitványodtak el, nem váltak statisztákká, s becsületüket nem kótyavetyélték el, — a sors útja: világos és egyenes... Mondhattak akármit az óvatos alkudozók, s az idegen bölcsességgel megfertőzöttek suttoghattak, amit jól esett nekik, most, végső kavargásában a második világháború gigantikus eseményeinek, mégis, megint kiderül, hogy nem volt választásunk más, nem cselekedhettünk egyebet, mint amit tettünk... Igent és nemet lehet mondani, s lehetett mondani már akkor is, amikor a két ellentétes póluson: az első világháború mohón zsákmányoló győztesei és a koldússors halálba vezető ingoványába taszított német nép körül kialakult az erők, szenvedélyek és vágyak kristályosodása. A másik oldalon nekünk csak ellenségeink voltak, ott minket a halál jelével bélyegzett meg gondolatban mindenki, s csak az alkalmas órát várta, amikor hátulról belénk döfheti a kést. Nem egyszer láttuk, hogy a világpolitika zürzavaros perceiben mikép nyúltak felénk ezek az orgyilkos kezek, s hogy akartak bennünket a süllyesztőbe buktatni számtalanszor a nagy diplomáciai játékok zöld asztala mellett is...

Azt mondták

nekünk az óvatosak és puha gerincűek, hogy húzódjunk az eresz alá, amíg a vihar tart... Hol volna már az eresz, hol a tető, s az egész épület azóta, orkánjában a vérnek, tűznek, szenvedélynek, s hol volnánk mi magunk is, micsoda kegyetlenül tipró csizmatalpa alatt a pusztulásnak, ha rájuk hallgatunk! Csak a hitványak és a történelem igazságaira siketek hihettek abban, hogy aki féloldalt áll és közönyösen hunyorgat a legszentebb emberi javak égig csapkodó máglyatüze előtt, megmenekülhet s még a haja szála se perzselődik meg, bőrén se húz hólyagot a világokat emésztő tűz! Bennünket hitre és harcra választott ki az évezredes történelem, rendeltetésünk van s az akaraterőnkbe írták meg sorsunkat. Amit eltévesztünk vagy elmulasztunk, azt hosszú időn át sínylik az utánunk következő nemzedékek, s amit jól végzünk el, bátran, azért megáldanak bennünket az utódok. A korforduló idegfeszültségében nem azoknak volt igazuk, akik a gyülekező feketeg fellegektől megriadtak és gyáva futásukat azzal szerették volna enyhíteni, hogy magukkal riasztják az egész nemzetet! Hit, meggyőződés és becsület, akarat, önfeláldozás és harc építheti csak szilárdra a nemzetek jövendőjét, nem a vásári alkudozás s jaj azoknak a népeknek, amelyek ezt elfelejtik. Amikor zeng a föld s az ég a népek összecsapásának zajától, amikor a szabad nemzeti életért, az európai gondolatért százezrek és milliók áldozzák életüket, éppen mi lehettünk volna azok, akik félrevonult nézőkként csak kivárjuk a mások győzelmét, s részesedést követelünk belőle? A békét mi mindig csak háborúval nyerhettük meg, ezt nem szabad elfelejtenünk, s most, amikor a lélek és test minden erejére szükségünk van, nem szabad gondolnunk másra, mint a jelenre, a harcra! Nincs más út, akármennyit hazudoznak körülötted, s beszélnek, suttognak örökké — másról!

Tisztázzuk hát:

mit akar voltaképpen a nálunk élő zsidóság, amely most megint atrocitást emleget, megint sivalkodva tiltakozik az ellen a szándék ellen, hogy az ország, melynek kenyerét eszi, — csekély ellenértékként munkát kíván tőle... Nem igaz, hogy a zsidóság szenved, hogy valaki sanyargatja! Csak meg kell nézni Budapest utcáit tizenkettő és délután öt óra között, a minden jóval megrakott bevásárló kosarakat, a derűs ábrázatú diskurálókat, akiknek eszeágában sincs már, mint az első napokban, mártir ábrázatot vágni Dávid hatágú csillagához... Nem igaz, hogy a zsidóság szenved, mert ha csakugyan olyan kegyetlen sorsa lenne nálunk, egy hanggal se tiltakoznék kiköltöztetése ellen s nem igyekezett volna olyan undorító mohósággal — keresztleveleket szerezni az ittmaradás lehetőségének biztosítására. Nem akar költözködni ez a zsidóság, s valljuk meg: teljességgel érthető „a házához való ragaszkodása". Nem kellett dolgozniok, s nem kellett harcolniok se ugyanaz idő alatt, amíg az államalkotó magyarság színevirága ott dulakodott a világtörténelem legkegyetlenebb ellenségével Galíciában, s ott harcol ma is a Kárpátok gerincén, viaskodva nemcsak a maga jövendőjéért, de ennek a zsidóságnak nyugodt álmáért is. Mondják meg végre, mit akarnak hát! Elképzelhető-e józan ésszel, hogy az erkölcsi és fizikai helytállás végsőkig feszülő teljesítményei közben a magyarság továbbra is eltűrheti jelenlétüket úgy, hogy folytonosan beleavatkoznak ügyeibe, hogy orientálódnak, fecsegnek, kémkednek, izgatnak és szellemi álarcuk mögül üvöltöznek. Elképzelhető-e, hogy miközben mi inunk szakadtáig harcolunk és dolgozunk, ők továbbra is henyélhetnek, s álmodhatják feltámadó hatalmuk álmait? A felriadásban következetesen elkésik Izrael népe, s híres józanságának sincs nyoma éppen akkor, amikor legnagyobb szüksége volna rá. Ha jól megy dolga, nem bír magával, ha megrendszabályozzák, igazságtalanságokról visít, de egyszer, — s ez az idő most érkezett el, — világosan kell felelnie a történelem kérdésére...

Bukarest: Kilátása a királyi palota erkélyéről I. Károly szobrára. Két elárvult harckocsi pihen a városban szovjet csapatok garázdálkodnak. Bukarestben teljes a felfordulás, az uralkodói árulás anarchiába döntötte az egész országot rezidencia előtt s a

LEON DEGRELLENEK, a belga rexista-mozgalom vezérének, a az önkéntes vallon-légió hadnagyaként küzd a bolsevizmus elle Hitler a tölgyfalombot adományozta a vaskereszt lovagkeresztjéh

Budapest: Ismét lakóházakra szórták romboló terhüket az amerikai légi banditák a főváros ellen intézett támadásuk során... Bevált gyakorlatuk szerint dolgozó embereket tettek hajléktalanokká a asszonyokat, gyermekeket öltek meg!

A KISHIVATALNOK ennyit menthett meg a családi házból, melyet azor galommal és takarékossággal épített...

A FELVIDÉK EGYIK VIRÁGZÓ VÁROSA is megszenvedte az angolszászok terror-rohamát. A régi földszintes házakat alapjukig lerombolták a bombák...

BUDAPEST HATÁRÁBAN összezúzott testtel ért földet az egyik négymotoros gengszter-gép

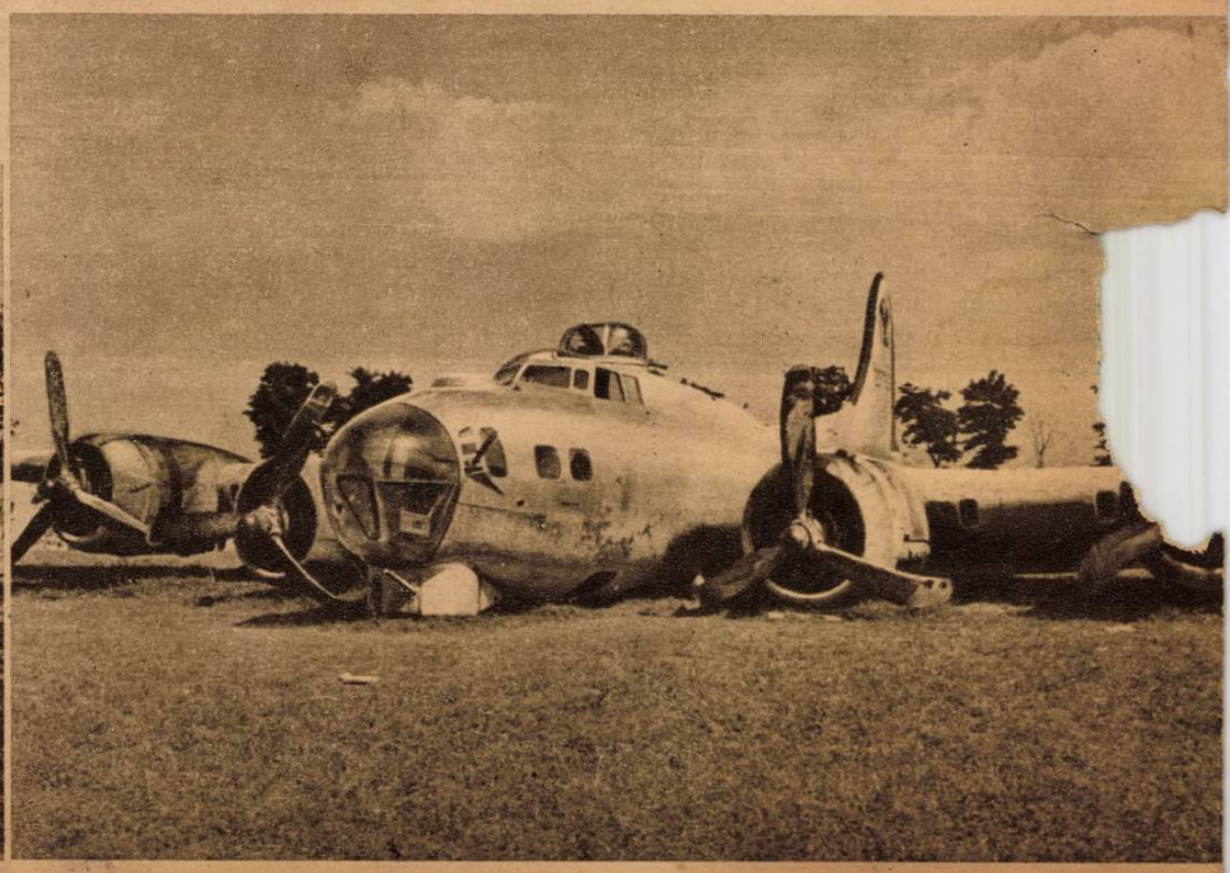

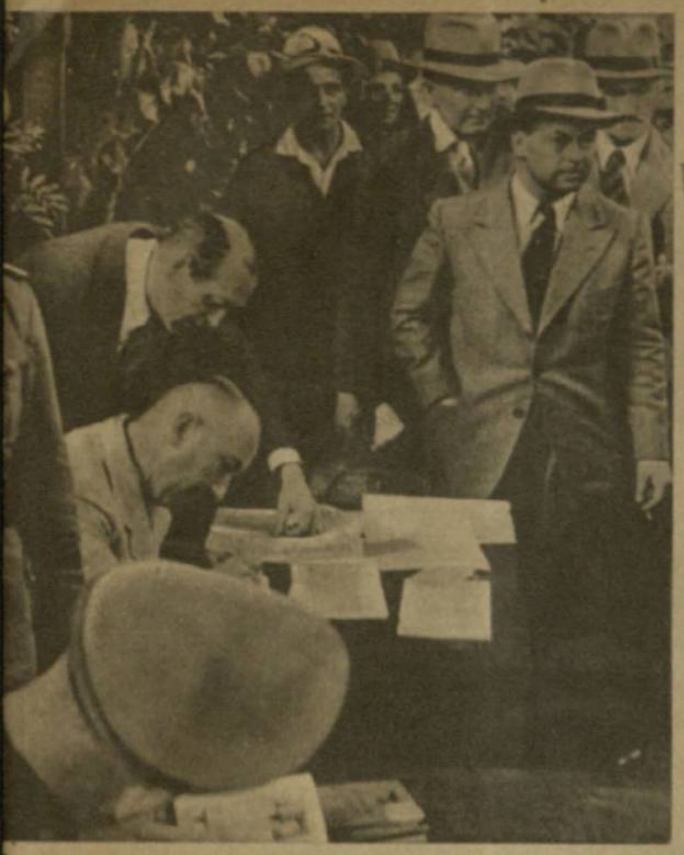

Hendaye: Dél-Afrika különböző internálótáboraiban négy esztendeig szenvedtek azok a németek, akiket most végre kicseréltek angol állampolgárokkal. A visszatérő németeket Hendayban fogadta a bizottság...

Oslo: A norvég miniszterelnök megnyitotta azt a kiállítást, amely a német hadsereg élitvese harcáról számol be európa szabadságáért...

IGY „SZENVEDTEK" A PESTI ZSIDÓK...

Tizenegy után öt perccel már minden ázsiai előtt hosszú sorban álltak a csillagos pesti polgárok, a összevásárolták mindent a magyar fogyasztók elől... Ezért kellett kimenő idejüket megrövidíteni!

Ruham a villamos hátsó kocsija ellen... Minden zsidónak égetően „sürgős elintéznivalója" akadt a város másik végében.

A VÁROSSZÉLI KIS MUNKÁSHÁZAT csak légnyomás érte, de két ember élet minden vagyonát odavesztett a pusztulásban... A hevenyészett óvóhelyről épségben került ki a kis család s újra kezdi építeni azt, amit a vak romboló szenvedély tönkretett!

LELŐTT LIBERATOR RONCSAI egyik tiszántúli város szélén... Az amerikai terrorbombázó személyzetéből egyetlen ember se maradt élve s a gép értelmetlen acélkáosszá zúzódott

Két perccel öt óra előtt... A munkából, életerős férfiak összetörésével töltötték az egész napot s most mégis „jogtalanságot" emlegetnek, hogy az ország, amelynek kenyerét eszik, most ára akarja fogni őket a virradatig a hatóság a zsidók kötelező munkaszolgálatát

Jön-e már Schwarcz, hogy a legfrissebb rémhírekkel kicsalogathassák? A csemegeüzletben végzett bevásárlás után a csillagos polgár, akit lehér karszalag is visel, izgatottan kémlel ismerősök után

TŰZ... TALÁLAT...!

1. ELMÉLETI TANULMÁNYOK nélkül nincs harci eredmény . . . A baltársak kölcsönösen tanítják egymást, kicserélik tapasztalataikat, a terméketlen vitákban érik a jövő győzelmek bizonyossága . . .

2. A KÖZELEDŐ ELLENSÉGES GÉP típusának felismerése is fontos, mert a repülő nagysága, sebessége, sebezhető pontja mindegyiknél más . . . A légvédelmi ágyúk legjobb pontosan ismerni valamennyi angolszász gép tervezésének részét is

3. A BONYOLULT MÉRŐ ÉS CÉLZÓ MŰSZER mellett nyugalmi ingyenemmel dolgozik a honvédtüzér . . . Az 6 megfigyelésnek értékelik ki a tűzhöz a másodpercenként változó lőelemek mindig pontosak!

4. KISZÁMÍTOTT PONTOSSÁGÚ minden mozdulat, a beidegzettség gépi tökéletességével dolgozik a katona az ellenséges repülők megjelenésének pillanatától kezdve A hidegvérű nyugalom a siker egyik legalább feltétele!

5. EGYMÁS MELLETT, EGYMÁS FÖLÖTT robbannak lehér tűzgomolyokkal az üteg szorzatlövedékeinek gránátjai a hiába próbál menekülni a célbavett ellenséges gép : végzete beteljesedik a hosszú tűzsrázást húzva maga után, szárnyaszegetten zuhan alá a tízezer méteres magasságból . . .

6. MEGÉRDEMELT CIGARETTÁRA GYÚJT a sikeres „munka" után a karpaszományos magyar őrmester és a német altiszt . . .

7. ÚJ FEHÉR KARIKA büszkélkedik a lövegcsövén: ismét leszedtek a fellegek közül egy angolszász bombavetőt. Az örőm kölcsönös, hiszen a közös erőfeszítés eredménye a legfrissebb győzelem is!

8. KOMOLY ISKOLÁZÁS A HARCI SZÜNETBEN. A szakértő német altiszt az újalja ágyúbedék szerkezetéi magyarázza a magyar tüzéreknek

9. RAGYOGÓAN TISZTÁNAK KELL LENNIE A LÖVEGNEK! Minden kis csavart, az üteg valamennyi ágyújának csövét apolják a kiszolgáló tüzérek a használat után

10. HA OLYKOR CSENDES A MENNYBOLT a mint a fellegek közé szimatoló, húságon háborgó ebek, pihennek a hosszúcsövű elhárító ágyúk, a magyar és német legénység nemes vetélkedést rendez a vidám sportban . . . Az izmos kötélhúzók ügyességét vidám biztatás közben szemlélik a bajtársak . . .

11. EGY KIS AKROBATIKA . . . Igaz, veszélyesebb, mint a cirkuszi zsonglőrök mutatványa a színes gömbökkel, mert itt nem szabad hibázni s nagy baj lenne, ha lőldre zuhanna az „artista-eszköz" . . . A nézőket láthatóan nem zavarja a veszély gondolata!

12. HÍREK OTTHONRÓL . . . Az SS-lappját olvassa fel a hannoveri tüzér a magyar bajtársnak a őszülő őrök tükröződik a honvéd arcán

13. A MI DALAINK . . . Felvállva szólalnak meg a két harmonikán az ősi germán dallamok és a magyar nóták. A bajtársi hűséggel egymás mellett harcoló két nép fiai megismerik kölcsönösen azt a lelket és kultúrát, amelynek védelmében hatodik esztendeje küzdenek! A jövő termékeny barátsága szülődni készben a csendes percekben . . .

(A Magyar Futár eredeti képsorozata egy légvédelmi ütegállás harcáról és életéről „valahol Magyarországon", ahol a magyar és német bajtársak közös erővel veszik fel a harcot a demokráciák légi kalózaival, mindig eredményesen . . .)

(W. FAUPEL hadituđósító felvétele)

1. SARAFIS EZREDES, a kommunista görög Elas-bandák vezérkari főnöke

2. CSOPORTFELVÉTEL A METAXAS-KORMÁNY ÁLTAL 1938-BAN LETARTÓZTATOTT görögországi kommunista vezetőkről, akiket egy égei-tengeri szigetre internáltak, még a békeidőben. Ma ezek vezetik az Elas és az Eam kommunista szervezeteket

A BOLSEVIZMUS a mai

„Invasion ist blinder Bolschewismus"

Ministerpräsident Rhallys geisselt die Verbrechen der Alliierten

3. RHALLYS GÖRÖG MINISZTERELNÖK MEGRÁZÓ FELHÍVÁSA A BOLSEVIZMUS ELLENI KÜZDELEMRE. Rhallys a bolsevista barbárság lekűrdésére szólítja fel népét az ősi görög kultura, a kereszténység, a haza, a család és a lelki nemesség nevében

Bekanntmachung

des Höheren SS-und Polizeiführers Griechenland

Als Sühne für die am 25.4.44 verschleppten und später bestialisch ermordeten und beraubten Angehörigen der deutschen Polizei habe ich heute am Tatort und in Athen insgesamt

100 Kommunisten

erschiessen lassen.

Jeder weitere feige, hinterlistige Mordanschlag wird in gleicher Weise gesühnt.

Athen, den 10. Mai 1944.

Der Höhere SS-und Polizeiführer Griechenland

4. ATHÉNI HIVATALOS SS-HIRADÁS A MEGTORLÁSRÓL. 100 GÖRÖG KOMMUNISTA AGYONLÖVETÉSÉT KÖZLI — MEGTORLÁSUL A LEMÉSZÁROLT GÖRÖG KATONÁK ÉS NÉMET RENDŐRÖK ÉLETÉÉRT

A MAGYAR FUTÁR

Görögország csak néhány napos háborút viselt Anglia oldalán s az angol csapatok gyors kivonulása és a német-olasz megszállás után a világ, hosszú időn át, csak ritkán hallott hírt erről az elcsendesedett országról. Az aránylagos belső nyugalmat csak a hegyek között megszervezett s az angoloktól támogatott fegyveres bandák garázdálkodása zavarta, de ez a helyzet váratlan fordulattal változott meg Badoglio árulása után, amikor rengeteg olasz fegyver és lőszer került Görögországban, illetéktelen kezekbe. Csakhamar kiderült, hogy a teheráni konferencia határozatai következtében a görög ellenállási mozgalom teljesen a kommunisták kezébe került s az E. A. M.-szervezet irányítását Moszkva vette át. A görög hegyek között, Sarafis ezredes törzséhez szovjet katonai bizottság érkezett s megkezdődött a borzal-

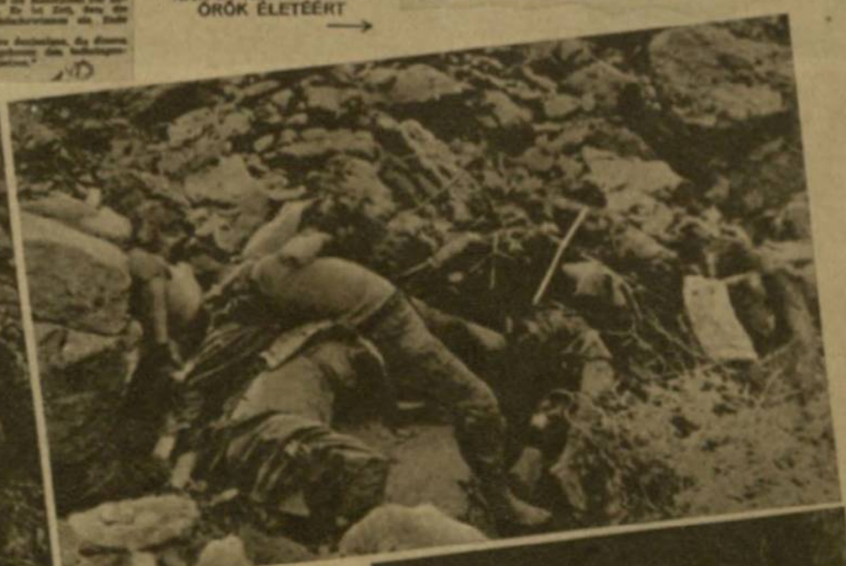

5. A GÖRÖGORSZÁGI KOMMUNISTA TERROR SZERENCSÉTLEN ÁLDOZATAI. A hegyekből csapnak le a békés falvakra Moszkva megszállottjai s irgalmatlanul végeznek kirabolt honfitársaikkal!

6. A GÖRÖGORSZÁGI KOMMUNISTÁKTÓL zsákmányolt zászlók a kalapács és sarló jelvényeivel. Elrabolt templomzászlók rúdjaira szerelték a vörös lobogót, Sztalin görögországi partizánjai...

7. KÉPEK MOSZKVA ÉS LONDON SZÁMÁRA a felkelő görög kommunistákról.

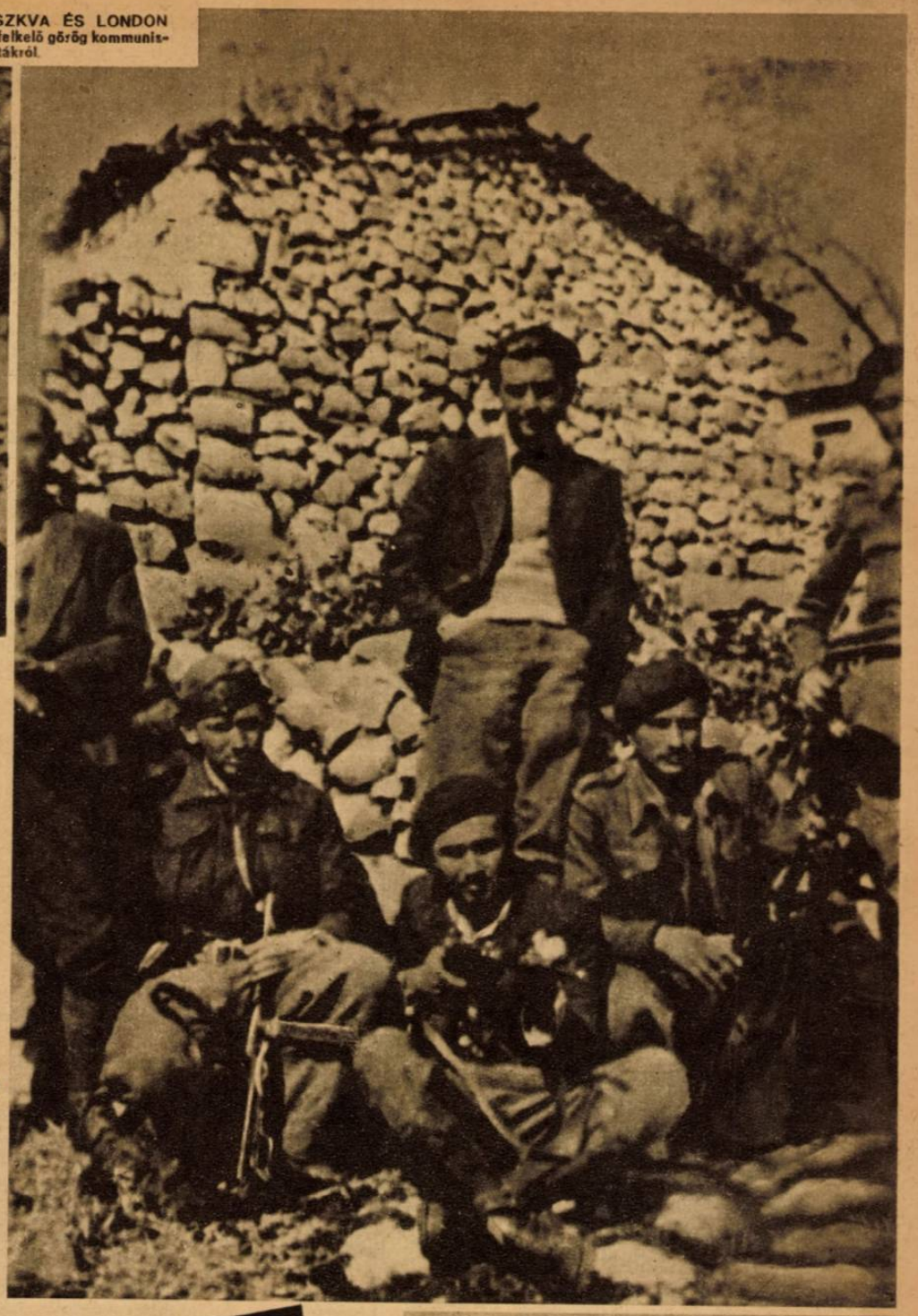

DÜHÖNGÉSE GÖRÖGORSZÁGBAN!

EREDETI KÉPRIPORTJA

mas polgárháború, a nacionalista érzelmű görögök és a békés lakósság ellen. A német csapatok mindent elkövettek a kegyetlen mészárlások megakadályozására, de a kommunista terror egyre nagyobb arányokat öltött s ma már a kairói emigráns görög kormány is tehetetlenül szemléli a végső pusztulással fenyegető eseményeket. A kommunista „hegyi kormány" nem hajlandó egyezkedni az emigránsokkal s szovjet-köztársaságot akar felállítani a legősibb európai kultúra földjén. Szovjetoroszország hódító szándéka érvényesül a polgárháború tüzében s az angolszászok nem tudják megvédeni görög hiveiket. Képsorozatunk a legújabb görög eseményekről, intelem és riadó minden hazáját szerető nép számára, a végső nagy küzdelem megszervezésére, a bolsevizmus vörös áradata ellen!

8. KOMMUNISTA BÉLYEGEK Görögországban, a bandák által megszállt vidéken

9. ELFOGOTT görög kommunisták

11. FOGSÁGBA ESETT görög kommunista teljes hadidiszben →

10. GÖRÖGORSZÁGI KOMMUNISTA VEZÉREK ARCKÉPEI a görög rendőrség irattárából

ELSŐPRÓ LENDÜLETTEL TÁMAD és kemény elszántsággal küzd a magyar honvédhadsereg a Kárpátok határhegyei közt a rohamra kergetett bolsevista erőkkel és az áruló román csapatokkal... A hazai földet védi a magyar katona és harcában az őrök helytállás nemzeti hagyománya erősíti! A hadműveleteket irányító tábornok minden nap az első vonalban győződik meg a helyzet alakulásáról s adja ki parancsait

AZ ERDÉLYI KÁRPÁTOK hágóit és szorosait a magyar honvédek kemény helytállással oltalmazzák a bolsevizmus hordáival szemben... A tűzkész ség pontosan belőtte a terepet, ahonnét támadást lehet várni s készenlétben áll: gránátokkal áraszt ani el a keskeny felvonulási területet

HADIJELENTÉSEK,

A KELETI ARCVONALON egyre nagyobb tömegben és növekvő eredménnyel vetik be a gyalogság tank-elhárító új fegyverét, a páncél-öklöt, amely százával teszi harcképtelenné a vörös csatakocáikat

HŐSI HARC SZERBIÁBAN... A kopár délszerbiai hegyek között szorongatják Tito vörös partizánjait a német ejtőernyős vadászok! A nehéz terepen mind szűkebb térre szorulnak Moszkva balkáni zsoldosai

Szeptember első 8 napját méltán a politikai átcsoportosulások nyolcadának nevezhetjük el. Szeptember 3-án érkezett annak híre, hogy a finn kormány megszakította szövetségi viszonyát Németországgal és fegyverszünetet kért és kapott a Szovjettől. Bulgária előbb semlegességi nyilatkozatot tesz, elrendeli a területén állomásozó német erők lefegyverzését, Kairóba küld fegyverszüneti küldöttséget, majd hadiállapotba kerül az eddig baráti Szovjetunióval, fegyverszünetet kér most már ettől is, megszakítja a diplomáciai kapcsolatokat Németországgal, valamint a Horvát és Szlovák államal, s miközben a Dunán átkelt vörös haderők már több oszlopban átlépik északi határait, hadat üzen eddigi szövetségesének, Németországnak. Közben már harmadik felelős vagy felelőtlen kormány intézi az ország ügyeit, hoz sorsdöntő határozatokat, Filov, a regenstanács szövetséghű tagja pedig lemondani kényszerül. Románia, mint az előrelátható volt, hadiállapotban lévőnek tekinti magát velünk. Ürügye, hogy nem ürítjük ki Északerdélyt, amelyre igényt tart. Az átcsoportosulás szele már eljutott a Boszporus partjáig is. A tengerszorosok annyi politikai vitát ért s annyi vért követelt kérdése olyan időszerűvé vált, mint még soha. Nagy Péter cár álma most valósággá lehet. A bolsevizált balkán államokkal megnövekedő orosz óriás megjelenik a Földközi-tengeren félelmetesebb és könyörtelenebb ellenségeként a Brit világbirodalomnak, mint amilyen Mussolini Olaszországa valaha is lehetett volna és valaha is lenni akart. Nincs helyünk, hogy mindezeket a fordulatokat részletesen méltassuk, csak az általános felfordulás képét egészítjük ki avval, hogy délkeleten és nyugaton, ahová az orosz csizma vagy a felszabadító angolszász tankok beérkeztek, rakásra ölik a lakosságot, vészbíróságok működnek korszerű sebességgel, az egyéni bosszúvágy teljes erővel tombol, növekszik az éhség, megáll a termelés, és mindez azért, mert a vezetők hitványak vagy gyávák voltak. Bulgária hadüzenete a balkáni hadihelyzetet teljesen megváltoztatja.

A keleti hadszintéren

a harci cselekmények két szakaszon összpontosultak. Délen Erdély és a magyar-oláh földrajzi határ területe volt nagyobb ütközetek színtere. Honvédeink itt a Mezőhegyestől Kolozsvárig terjedő határszakaszon több román előretörést vertek vissza a határontúli területre. Kolozsvártól délre, német rohamlövegektől támogatott honvéd csapatok nagyrészt megsemmisítettek, vagy elfogtak támadásra felvonult, túlsúlyban lévő román erőket és az alaposan megvert ellenség maradványainak üldözése közben Tordától délre eljutottak a Marosig. Segesvártól délkeletre német csapatok széles arcvonalon törték át Délerdély határát. A háromszéki medence ellen Brassó felől, valamint az Ojtózi szoroson át nagy szovjet és román erők támadtak egész héten át. Székely nemzetőr és határvadász csapatok német bajtársakkal vállvetve a legnagyobb elkeseredéssel küzdenek itt és verik vissza az állandóan friss erőkkel támadó ellenséget. Átmenetileg a gyergyói medence is veszedelembe került. Hős honvédeink azonban a hirtelen előretörő vörös csapatokat lendületes ellentámadással a határra vetették vissza.

Az Erdélyért folyó harcnak még csak a kezdetén vagyunk. A tordai győzelem csak Kolozsvár közvetlen veszélyeztetettségét hárította el, az Erdély délkeleti szögletében elért elhárító eredmények pedig csak harcászati értékűek. A jelenlegi magyar-oláh határ hadászatilag a támadónak kedvez még magában a történelmi Erdélyban is, még jobban kedvez azonban a Nagyvárad és Szeged közti szakaszon, ahol Románia területe úgy hazánk, mint nyugati irányban Torontál vármegye felé mélyen belenyúlik a Nagyalföldbe. A hadászatilag legkedvezőbb vonal Erdély régi történelmi határa mentén

AZ OLASZORSZÁGI FRONTON a német haditechnika új alkotását próbálják ki a nehéz csatákban... A rakétalöveg máris félelmetes hírre tett szert az amerikai csapatok körében, a amikor az égen, végtelen füstcsóvát húzva maga után, fülszaggató süvítéssel megjelenik a nagy robbanóerejű lövedék, a tömegtámadás egyszerre elveszíti lendületét...

LÉGELHÁRÍTÁS A NYUGATI ARCVONAL mozgó csatájában... A négycsövű gépágyú szakadatlanul tüzel az ellenséges repülőkre, s minden izma megfeszül a figyelő legényeségnek

ÉRKEZIK A HADIANYAG az eredményes védőharc folytatásához, a Kárpátok német és magyar állásaiba... Harckocsik, ágyúk és egyéb nehézfegyverek ezrei gördülnek a hosszú tehervonatokon a hősi elszántsággal helytálló csapatokhoz!

A VILÁG LEGJOBB VADÁSZREPÜLŐJE, Hartmann főhadnagy, aki 300 légi győzelmével verhetetlenül első helyen áll. A vakmerő repülőnek Hitler a hardos tölgyfalombbal díszített lovagkereszthez a brilliánsokat adományozta. Hartmann főhadnagy 1940 óta harcol, az iskolapadból került a vadászgép nyergébe és ma mindössze 22 éves. Legszebb győzelme volt, mikor a keleti arcvonalon egy bevetésén 11 szovjetgépet pusztított el...

BALCK TÁBORNOK, egyik páncélos hadsereg vezényelője, a német haderő tizenkilencedik katonájaként megkapta hősi magatartásáért a vaskereszt lovagkeresztjéhez a kardokkal és brilliánsokkal díszített tölgyfalombot

CSATÁK ÉS ÚJ FORDULATOK

vonul végig. Jelenleg e határnak csak keleti vonulata van birtokunkban, míg a déli az oláhok és a vörösök kezén van, s ezek dél felől fenyegetik támadásaikkal a keleti határon felépülő magyar védelmet. A tordai és segesvári előnyomulásunk, valamint az oláh felvonulások eredményes légi támadása e helyzet felismerésének következményei.

A keleti arcvonal középső szakaszán az események második súlypontja Varsótól északkeletre a Narev szakaszon alakult ki. A vörös hadvezetőség itt szeptember 3-ika óta erős csatarepülő kötelékek támogatása mellett 4 hadsereget kerget naponta rohamra. Szeptember 8-ig ennek a tömegtámadásnak mindössze Osztrolenka városát sikerült elfoglalnia, ezért is jóval több, mint 300 harckocsi és sok ezer ember elvesztésével kellett megfizetnie. Varsóban vérbe fulladt és romok alá temetkezett a nemzeti lengyel felkelés. A belváros ellenállásának megtörése után a teljesen kiéhezett felkelőknek az a nagy csoportja is kényre-kedvre megadta magát, amely a Varsótól északra fekvő erdőkbe húzódott. A londoni emigráns kormány hadügyminisztere későn emel elkeseredett vádakat London vagy Moszkva felé, a tényen, hogy a vélt felszabadulásért, valóságban azonban idegenérdekekért újra a lengyel nemzetnek kellett — ebben a háborúban már nem tudom hányadszor — a legszörnyűbb véradót fizetni, semmiféle utólagos felháborodás nem változtat.

Félhivatalos és kiegészítő közlések szerint a keleti hadszíntér — eddigi két gyujtópontján kívül — főként a rigai szakaszon várhatók nagy harcok a legközelebbi napokban.

A nyugati hadszíntéren

a német erők zöme az Antverpen, Liege, Mosel folyó, Toul, Besançon vonal mentén az Északi tenger és a svájci határ közti viszonylag rövid szakaszon egyesült. E hadművelet végrehajtása óriási feladatot rótt a vezetésre és a csapatra egyaránt. A Normandiából visszavonuló német seregcsoportot állandóan nyomon követték az 1. kanadai és a 3. brit hadsereg páncélosai, délfelől pedig az 1. és 3. amerikai hadseregek gyorsan előretörő páncélos élei igyekeztek őket megelőzni és hátbatámadni. A kimondott angolszász légi fölény miatt a mozdulatok csak éjjel voltak végrehajthatók, nappal mindenre elszánt utóvédek hősies halogató harca tartotta távol a német zömöktől az angoyszász éleket, mert a német vezetés szándékai szerint újabb döntő csatába bocsátkozást a zömöknek feltétlenül el kellett kerülniök. A Bordeauxnál gyülekezett német hadosztályoknak, valamint a délfranciaországi német seregcsoportnak — az utánuk siető és gyors kötelékeikkel őket kelet felől állandóan megelőzni akaró 7. amerikai sereg nyomásán kívül — egy a maquisardoktól — bozótharcosoktól — hemzsegő ellenséges földön kellett átküzdeniök magukat s kereken 3 hét alatt 1000 kilométernél is hosszabb utat megtenniök, hogy beérkezzenek az úgynevezett lotharingiai kapuba — vagyis a Vogézek és a Svájci Isere közti horpadáshoz — ahonnan az út már Belforton át egyenesen keleti irányban halad. Az amerikaiak 3. hadserege nem tudta, vagy nem merte ezt a kaput idejében elzárni, most a 7. hadsereg élei kisérlik meg délfelőli támadással ugyanezt elérni, de minden bizonnyal már elkéstek vele.

Az angolszász hadvezetés szeptember 8-ig csaknem egész Franciaország és Belgium legnagyobb részének feladására kényszerítette a német hadvezetőséget. Ennek az eredménynek nagyságát és jelentőségét nem lehet lebecsülni. Az üldöző páncélos hadosztályok hatalmas menetteljesítményei, előretörési lendületük merészsége minden bírálatot elbír. Az óriási roham csak egy célt nem tudott elérni. Nem tudta döntő csatára kényszeríteni és abban megverni a német seregcsoportokat sem északon, sem középen, sem pedig a burgundi kapu elérése előtt a délieket.

Miközben a fokozatosan felzárkozó öt angolszász hadsereg és a német erők között a megrövidült arcvonalon döntő csata készül, az angolszászok hátában St. Nazaire, Lorient, Brest, Le Havre, Boulogne és Calais erődítményei hetek, illetőleg napok óta állják hősiesen az őket szárazföld és tenger felől, valamint a levegőből állandóan nagy túlerővel ostromló angolszász és felkelő francia csapatok rohamát.

Az olaszországi hadszíntéren

a francia-olasz határmenti erődítmények német védőrségei eddig eredményes elhárító harcokban akadályozták meg angolszász-francia erőknek nyugat felől a Pó síkságra való betörését és evvel a középolaszországi elhárító arcvonal hátbatámadását.

Ennek az elhárító arcvonalnak keleti (adriai) szakasza ellen augusztus 31-ike óta a korszerű földi, tengeri és légi támadó eszközök legtömegesebb bevetésével támadnak Alexander tábornok angol és zsoldos hadosztályai anélkül, hogy 9 nap alatt az áttörést kivívhatták volna. A támadók már jóval több, mint 300 harckocsit és rendkívül súlyos véres veszteségeket szenvedtek. Alexander ezért kénytelen állandóan friss csapatokat harcba vetni, de célt még nem ért el.

Kinában

Hunan tartomány déli részében ismét megindultak a hadműveletek. A támadó japánok Hungcsiang, Aicsan, Csangking (nem Csungking) városokat foglalták el, majd szept. 7-én a hadászatilag fontos Lingling várost is birtokba vették, miután e város nagy repülőtere már augusztus végén kezükbe került. E műveleteknél 2 kínai hadosztály semmisült meg. A kínaiak — hírek szerint — amerikai csapatokat kaptak erősítésül.

v. Z. E.

DÜHÖNG A BRESTI CSATA... A körülzárt kikötő-erődöt a repülők és ágyúk ezreinek tüzében, éjjel-nappal megismételt rohamok közben is csodálatos hősiességgel védi a német akarat!

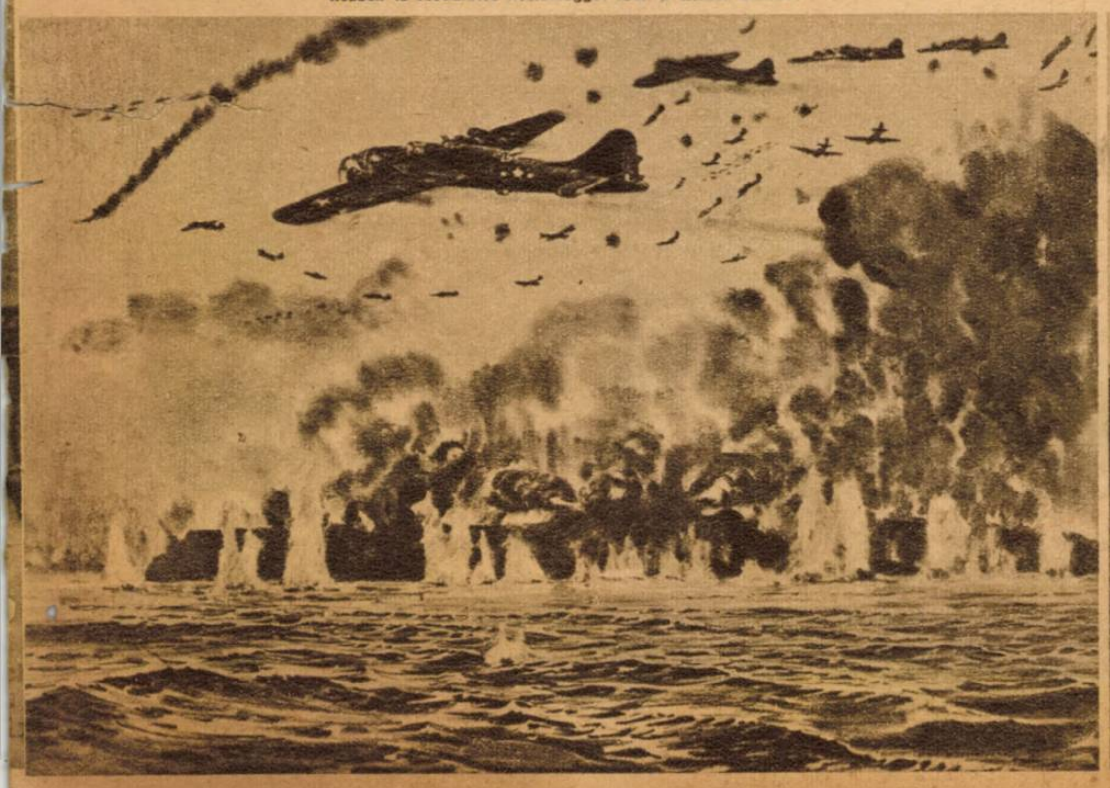

AZ UTOLSÓ ÓRJÁRAT... A finn arcvonalon, égő házak füstje és lángja között kerékpáros század vonul végig egy nehéz frontszakaszon. A hősiesen harcoló katonák már megszüntették az ellenségeskedést, de a bolsevista vonalakból még egymást előzve süvöltenek a gránátok...

Tarnopolból indult el...

DÖVÉNYI NAGY LAJOS KORTÖRTÉNETI REGÉNYE

(108.)

Nem, nem sajnálta a fiút, inkább a maga sorsa miatt borult el, önmaga vándorútra indulásának előképét látta ebben az utazásban. Itt, a kőszénfüst csípősen szállongó fellegében, a mozdonyok lármájától dübörgő csarnokban ismerte fel tisztán, hogy a világban sehol sem kínálkozik számára végső otthon. A tarnopoli sors nem engedi el, nem ad neki kegyelmet, — vádorlásra kényszeríti, anélkül, hogy akarná, végig a világon.

A kanyarodóban már rég eltűnt a vonat, csak a sínek ragyogtak a napfényben, de ő még mindig bámult abba az irányba, ahol a váltók, szemafórok, blokkházak labirintusa az emberi életpálya szövevényét látszott jelképezni.

Érkező vonatra figyelmeztetett egy megafon, s a rekedt férfihang, mely átharsogott az üvegcsarnokon, felrázta tűnődéséből. Lassan a kijárat felé ballagott, s ahogy odaért a nyitott ajtóhoz, végignézett a Baross-tér és Rákóczi-út torkolatának nyüzsgő életén. Futkosó névtelenek lármáztak, s igyekeztek az autók és villamosok között dolguk után. Úgy tünt, mintha a fényes, vijjogó motorú kocsik és a sárga, lomha villamosok üldöznék a kétségbeesetten ide-oda szaladgálókat, vérre szomjas, különös bestiákként.

Újságot vett, mert egy rikkancs éppen mellette kínálta nagy fennszóval lapjait. Az ő lapjuk volt, a megszelídült, jámborrá változott, tegnapi antiszemita orgánum. Beletemetkezett, — valójában ma először igazán, — s ott a pályaudvar homlokzatánál, a lépcsők tetején szenvedélyes érdeklődéssel olvasni kezdte. Éppen olyan volt, mint a többi lap. Elégedetlen és kielégületlen érzéssel gyűrte össze a nyomdafestéktől még nehéz, friss szagú újságot, mikor utolsó oldaláig ért. Majd máskép kell ezt is csinálni, — gondolta — hieszen az egész langyos, immel-ámmal kimondott szavak gyüjteménye csupán. Pontosan érezte, hogy a szerkesztőség, mely a régi, mint próbálja fenntartani az olvasók előtt a látszatot, mintha semmi se változott volna belül.

Azt kell megírni, hogy barmok az antiszemiták, mert az ész ellen hadakoznak, az irígység vezeti őket s a szorgalmas zsidók vagyonára pályáznak, — vitatkozott a láthatatlan szerkesztővel, — erről beszéljenek és ne az emelkedett európai szellemről. Ki kell mondani a szót, nem kerülgetni, célozgatni. Főbevágni az ellenfelet, bunkósbottal, s nem meggyőzni akarni, fénylő dialektikával.

Megnézte: merre van a szerkesztőség, s mielőtt elhatározását meggondolhatta volna, taxiba ült, megmondta a címet. Látni akarta zsoldosaikat, beszélni velük s meggyőzni, személyesen, hogy csakugyan olyanok-e, mint aminőnek a megszökött titkár állította.

Nem, igazán nem volt valami előkelő a környezet, ahol az ujságot csinálták, korántsem hasonlított a szellemi műhely, mondjuk Miklós Andor amerikai méretű konszernjének otthonához... A félreeső mellékutca már maga se volt valami bizalomgerjesztő, s a bérház kormos, sötét udvarában keresni kellett a szerkesztőséghez felvezető lépcsőt. Savanyú ételszag tejengett a szűk, négyszögletű térségben, valahol az ötödik emeleten harsogva veszekedett egy visító asszonyi hang és gyerek bömbölt a tető alatt.

A szerkesztőség ajtaja nyitva állott. Áporodott szag csapott arcába az előszobából. A porosodó papír jellegzetes, nehéz illata volt ez, pontosan olyan, mint Munkácson az öreg Baros Ignác boltjáé. Egy álmos altiszt terpeszkedett a rozoga széken, a sarokban, kimustrált íróasztal mögött. Mormolt valami köszönésfélét az ő jónapotjára, de nem jutott eszébe megkérdezni: kit keres.

A főszerkesztő úr itt van?

— Itt.

— Melyik a szobája?

Az ember fejével intett:

— Balra az első ajtó. Ki van írva.

Az előszobában, mely a szentélyt őrizte, hárman, vagy négyen ácsorogtak. Rossz öltözetű, hosszúhajú férfiak és egy már idősebb asszony, vagy leány, az is kopottas ruhában, zsírosodó, síma apródfrizurás fejjel. Az ablaknál íróasztal támaszkodott a falhoz, rajta aprótermetű fiatalember ült.

— Tessék... — fordult feléje, miközben a többiek elhallgattak és kíváncsi tekintettel méregették.

Megmondta, hogy mit akar, a titkár bólintott, hogy tudomásul vette szándékát, de mindjárt hozzátette:

— Várni kell, a főszerkesztő úr tárgyal.

Bosszantotta a közömbös, tiszteletlen fogadtatás. Igazán nem volt hozzászokva, hogy előszobákban üldögéljen, még a minisztériumokban se, nem ilyen koldus helyen, ahol tulajdonképpen az ő pénzéből élnek.

Egy pillanatig tünődött, hogy megmondja-e a nevét, de aztán gyorsan kivágta:

— Én Balassa Jenő kormányfőtanácsos vagyok, fontos ügyben kell beszélnem a szerkesztő úrral.

A diskurálók galvanizáltan rándultak össze. Tudták: kicsoda, azt is pontosan tudták, hogy menynyi köze van mindahhoz, ami az utóbbi időben a lap körül történt. Elkészült rá, hogy neve hallatára riadt és ellenséges hangulat forrósodik fel, a gyűlölet pillantásai szegeződnek feléje, hiszen ezek a szegénylegények, — így mondták, — valamennyien meggyőződéses antiszemiták voltak még nemrég, s az idegen nótát csak kényszerből dalolták.

— Sajnálom, de még méltóságodnak is várni kell, — mondta a titkár, s mintha a kárörőm egy halvány árnyalata bujkált volna a hangjában. A méltóságos szót túlságosan megnyomta, gúnnyal, s rövidlátó, szürke szeme hunyorgott hozzá.

— Mi is itt vagyunk még, fontos jelentésekkel, tessék csak nyugodtan leülni, — tette hozzá a kis csoportból valaki. — Vagy tán egy alkalmasabb időben... Holnap...

— Vigye be a névjegyemet, — nyult tárcája után Juda. — A gazdája esetleg nem akar majd várakoztatni.

— Mondtam már, kérem, hogy nem zavarhatom, fontos tárgyalása van. Én azért ülök itt, hogy megítéljem: mikor és kit bocsáthatok be. Ha uraságodnak mindenáron beszélnie kell a főszerkesztőmmel és éppen ma kell beszélnie, tessék türelemmel várakozni. Adhatok esetleg egy lapot, hogy ne unatkozzék.

Kirúgni, kirúgni, még ma ezt a szemtelen fickót, — kavargott benne a düh. Repülni fog, mihelyt bejuthat a rongyolódó párnázattal borított ajtó mögé. Az első szava ez lesz ahhoz a szerkesztőhöz. Kidobni, hadd tanulja meg, hogy mi a modor és kivel miként kell beszélni... Hiszen ezek csakugyan nem változtak meg, itt ma is az a szellem uralkodik, mint a nagy tranzakció előtt, ezek az ő pénzükön tovább üzik az antiszemitizmust.

Nem akart vereséggel visszavonulni s azt se tudta elengedni, hogy meg ne fenyegesse ezeket a szemtelen fickókat, akik így mertek vele bánni.

— Azt hiszem, mégis jobban tette volna, ha bejelent, — mondta nagyon szeliden, — de várok... Én ráérek...

— Tessék helyet foglalni s van ott ujság is az asztalon, nem lesz annyira unalmas...

A titkár tudomásul se vette vésztjósló mondatát.

Néhányszor megnézte az órát, s végtelennek tüntek a muló percek. A várakozók suttogva beszélgettek, halk mormolásukból semmit se értett, bár igyekezett odafigyelni. Belső ügyekről diskurálhattak.

Végre nyilt az ajtó.

Mosolygós, szikár, már jócskán őszülő férfi lépett ki rajta.

— Szervusztok fiúk, — intett barátságosan a várakozó ujságírók felé, — ne haragudjatok, hogy ilyen sokáig feltartottalak benneteket...

— Á, Sándor bácsi, nem tesz semmit... Örülünk, hogy megint itt láthatunk köztünk...

Az arcok felragyogtak, s ahogy kezet szoritottak a távozóval, mindnyájuk szája körül őszinte öröm mosolya bujkált.

Juda nem tudta: honnét ismeri ezt az embert, hirtelen a neve se jutott eszébe, csak annyiban volt biztos, hogy egy exponált jobboldali politikus. Fényképét látta néhányszor a lapokban.

— Szerkesztő úr, Balassa őméltósága szeretne... — mutatott Juda felé a titkár.

A lap szellemi vezére közömbös tekintettel siklott végig rajta.

— Tessék...

Az ajtót kivülről rájuk hajtotta valaki, nyilván a titkár.

A szoba kopott volt, s szokatlanul nagy, alacsony íróasztala tele könyvekkel, ujságokkal. Kéziratok halma tornyosodott a szélein, s egy drótkosárban hosszú, nyomdai levonatok hevertek. Szék mindössze egy volt a sarokban; kopott, közepén mélyre kiült bőrfotőj.

— Foglaljon helyet... — mutatott rá vendégének a fáradt ember.

— Remélem, ön jobban tudja, ki vagyok, mint a titkár úr, aki rendkívül neveletlen módon viselkedett velem... — intett elutasítón — különben nem ülök le.

— Tessék? Nem értem, kérem...

A hang ellenséges és fölényes volt.

— Mondom, a titkár úr neveletlen modora felháborító. Egy szerkesztőségben az ilyen embert nem lehet megtűrni. Elvégre ide úriemberek is betévedhetnek, pláne ezután, s nem szabad kitenni őket egy faragatlan fráter inzultusainak...

A szerkesztő leereszkedett az asztal mellett a recsegő, nagy karosszékbe és néhány végtelennek tűnő pillanatig nézte Judát. Mikor megszólalt, hangjában jóindulatú elnézés volt:

— Mihozzánk nagyon sokáig csak úriemberek jártak, — mondta, — s azoknak soha nem volt kifogásuk a titkárom modora ellen. Egy idő óta mások is megfordulnak nálunk, nem csupán úriemberek, s úgy látszik, azokkal szemben nem volt célravezető a régi viselkedés. Azért változott meg a titkár úr... Egyébként visszautasítom a jelzőket, melyeket vele szemben használt, még pedig a háta mögött. Aki mások modoráról nyilatkozik, annak tudnia kéne, hogy az ilyen nyilatkozatoknak következményei vannak, ha az ember szemtől-szemben mondja ki őket... Egyébként mit kíván uraságod?

— Balassa Jenő kormányfőtanácsos vagyok...

— Ezt már hallottam kérem. Mit kíván?

— Az a tőkecsoport, melyről bizonyára tudja, hogy lapját finanszirozza, engem bízott meg, hogy időnként lépjek érintkezésbe önökkel, ellenőrizzem az itteni dolgokat... Mondhatom, az első benyomások nem a legkellemesebben érintettek. Ezt a titkárt el kell távolítani, kérem...

— Ez belső ügy, ebbe nem hiszem, hogy a tőkecsoport beleszólhatott volna.

Judát bosszantotta a fölényes, nyugodt hang, legszívesebben kitört volna már, s talán azért nem vette észre, hogy a szerkesztő mult időben beszél, mikor a tőkecsoportot emlegeti.

— Dehogynem, kérem... A személyi kérdések? A legnagyobb mértékben... Hiszen akkor például ahány nagyszájú antiszemita volt a lapnál, továbbra is ittmaradna. Éppen erről akarok önnel beszélgetni. Át kell szervezni a redakciót, új embereket kell idehozni, olyanokat, akik... akik nem kompromittált nevek a multból. Tehetséges ujságírókat akarunk látni, mert az a célunk, hogy luktraiv vállalkozássá fejlesszük ezt a lapot. A tőke, kérem, látni akarja a hasznot s nyereség csak úgy mutatkozhatik, ha eleven, érdekes, tehetséges újságot csinálunk...

— Igen, persze...

— Örülök, hogy belátja... Nem kívánom, hogy egyik napról a másikra az egész garnitúrát kicserélje, de elengedhetetlenek lesznek a személyi változások... A legmesszebbmenő változások.

— Szóval mondjak fel a szerkesztőség tagjainak?

— Ez a teendő... Az ön személye...

— Az én személyem?

— Ön kitűnő szerkesztő hírében áll... Ha okosan viselkedik, természetesen nyugodtan maradhat a helyén, sőt arra is számíthat, hogy a tőkecsoport honorálja odaadó szolgálatait.

— Én...

— Ne mondjon semmit, kérem... Az önök pályája olyan, mint minden szabad foglalkozás. Ott dolgozik az ember, ahol jobban megfizetik. Egy kitűnő tőzsdei diszponens minden lelkiismeretfordulás nélkül mehet el a konkurrens bankhoz dolgozni, ha ott jobban megfizetik...

— Persze...

— A jó toll kenyérkereseti forrás, nem?

— Érdekes felfogás, mindenesetre...

— Az egyedül józan felfogás, kérem...

— Maradjunk csak egyelőre a gyakorlati kérdéseknél... Szóval a tőkecsoportnak az lett volna a kívánsága, hogy cseréljük ki a szerkesztőséget, tegyük ki az utcára a régi, kitűnő, megbízható munkatársakat...

— Ne ebben a felfogásban beszéljünk a dologról.

(Folytatjuk.)

MAGYAR FUTÁR. Politikai hetilap. A szerkesztésért felel: DR. RAJNISS FERENC főszerkesztő. A kiadásért felel: Grátzer Antal. Szerkesztőség: V., Gr. Klebelsberg-utca 29. Telefon: 120-856. Kiadóhivatal: Budapest, VIII., József-körút 19. Telefon: 132-883, 139-926. — Előfizetési ár egy évre 20 P, félévre 10 P, negyedévre 5 P. Egyes szám ára 40 fillér. Csekkszámla: 21.363. Kéziratok, képek, rajzok megőrzését vagy visszaküldését a szerkesztőség és a kiadóhivatal nem vállalja. — Nyomatott a Stádium Rt. mélynyomó-körforgógépein. Budapest, V., Honvéd-utca 10. Felelős: Győry Aladár igazgató.

AUTORAZZIA.

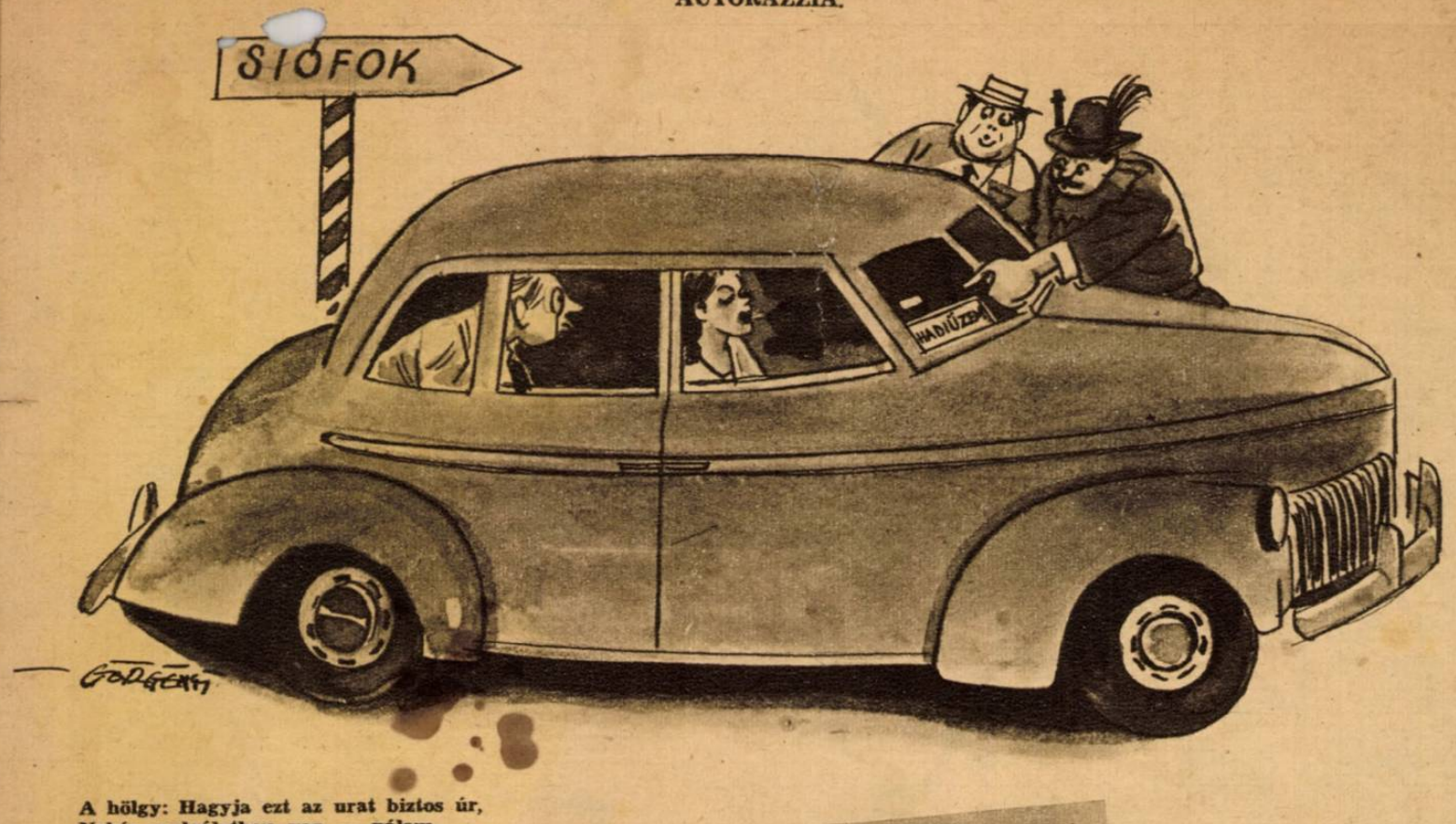

A hölgy: Hagyja ezt az urat biztos úr, Nehéz szolgálatban van — nálam...

NEHÉZ MEGTANULNI

— Hogy haladsz a gojoknál, a hit és erkölcsi oktatáson?
— Tudod, a hittel még csak megvolnék, de az erköles sehogyse megy, a fejembe.

VALAMI IGAZA VAN.

— Mit szól a 12 órához Stinzlerkém?
— Nu — mondja már — harangszóra ébredek.

FÉLREÉRTÉS.

— Nem tud vigyázni? Térjen ki.
— Nekem mondja? Már két napja goj vagyok.

↑ GELBSTEIN PANASZKODIK.

Uram, én már megszoktam, hogy semmit sem csinálok és mégis jól élek. És most megzavarnak evvel a munkaszolgálattal. Micsoda antiszemita dolog ez?...

ÁLOM... →

— Hova rohan Grün úr?
— Sietek jelentkezni honvédelmi munkaszolgálatra!...

← A „FELSZABADÍTÓ" TÁBORNOK ÉS KÍSÉRETE EURÓPÁBAN!...

AZ ÉRZELMEK VIHARÁBAN... →

— Ó, Reginám, mondd, mit tegyek, hogy lásd, mennyire szeretlek?
— Hozd le a csillagot
— otthon felejtettem...

A DÉLI HADSZINTEREK

KAPOSVÁR

HARC NORMANDIÁÉRT!

GRÁNÁTOSOK A TÜZBEN... Mindenütt ellenállási főszkekbe ütköznek a támadó angolszászok, mert a német védelem gyakorlott csapatai évek óta ismerik a harcok színhelyét, minden talpalatnyi földjét a félszigetnek s ki is használják terepismeretüket

NÉGYCSÖVŰ GÉPÁGYÚ, a flandriai mezőn örködő ezer és ezer légelhárító közül. A mélytámadással kísérletező angolszász repülők a legváratlanabb helyekről kapják a megsemmisítő tüzet, — ez a titka a demokráciák óriási gépveszteségének

MINDENNAPOS LÁTVÁNY, hogy a fogságbaesett angol katonákon kitör a „front-téboly"... A földre szabadult pokolban, amely a normandiai partokon az inváziós seregeket fogadta, felőrlődnek az idegek, a hosszú ídeig tart, míg a borzalmas emlékek, az őrjítő képek kimosódnak a fogoly agyából és lassan megnyugszik...

PÁNCÉLOSOK INDULNAK TÁMADÁSRA az amerikai szállítógéppel földre tett légi gyalogság ellen. Védekezésre nincs idő, néhány forró perc után vagy fogságba esik a csoport, vagy megsemmisül...

AMERIKAI FOGLYOK elszállításukra várnak Tilly pályaudvarán. A város körül hullámzó súlyos páncélos csatában ezerszámra adták meg magukat az elhasznált idegzetű USA-katonák...

A MEGFESZÍTETT KRISZTUS

keresztje alatt, a Megváltó kiterjesztett karjának árnyékában gyűlik össze a földi ember szenvedésének és kálváriájának száz bizonyítéka: a feldúlt otthon, megcsúfolt bölcső maradéka... Megrendítő a kép s beszédes emléke marad a háborúnak, amelyben a tébolyult hatalmak az élet utolsó menedékét is szét akarták zúzni!

HÉTRŐL HÉTRE

Felemelkedni

a nagy és komor napokhoz, nincs mindenkiben elegendő erő, jegyelem, lemondás és belátás még ma sem, — ezért halljuk egyre sűrűbben a kispanaszokat, a világ bordázatát szorongató, recsegtető viharban a nyűgösök sóhajait, melyek hiányokról nyafognak... Mintha nem lenne egyéb dolgunk, csak örömök után loholni, azoknak pedig, akik sorsunkat e súlyos napokban irányítják, mintha csupán egyetlen kötelességük volna: külön-külön mindnyájunkat kikérdezni, hogy milyen békebeli óhajok nyugtalankodnak szívükben, kielégítésre várva, s ezt a feladatukat bűnösen elhanyagolnák, — úgy duzzognak a társadalom egyes csoportjai. A személyes sértődöttség borong emberek arcán, akik nélkülözni kénytelenek a harmincas évek korlátlan választékát a gondtalan élet javaiban, s a közelmult rothadt felfogása kísért azokban, akik elhitték, hogy Magyarország csakugyan érintetlen, kies szigete lehet a semlegességnek és bőségnek! Tilos volt és illetlen dolog, beszélni a katonáról, akinek számára nincs nappal és éjszaka, aki az egyéni élet minden jogát, vágyát, kívánságait levetkezte s túlságosan megfeledkeztek itthon arról, hogy férfiak tízezrei mondanak le a kultúra és civilizáció áldásairól, miközben a mi békességünket, nyugalmunkat és zavartalan életünket védelmezik... Mit jelent az ő áldozataikkal szemben az itthoni „nélkülözés", a hiány, milyen silány és gyarlón alaptalan a panasz, mellyel elkesergik a kényes lelkek: mi mindentől fosztja meg őket ez a kényelmetlen háború! Jó, valamennyien érezzük a világformáló küzdelem természetes következményeit, valamennyiünknek volna követelnivalója kényelemben, élvezeti cikkekben, elsőrendű szükségleti tárgyakban az életen, de a becsületes méltányosság és józan értelem belepirulna, ha ki kéne mondania ezeket a kívánságokat, miközben tudja, hogy az égig lángoló harcokban a puszta életéről is lemond a katona... Erre kell gondoljon mindenki, mielőtt sóhajtva elpanaszolja silány kis egyéni sérelmeit s duzzogva sorolja fel: mije hiányzik az éléskamrából, mióta nem kap tiszta kávéból feketét, milyen akadályverseny árán jut megszokott szivarjához, amely múlhatatlanul szükséges az ebéd utáni ujságolvasás közben való elmélkedéshez a totális harcról és totális győzelemről!

Az Aladár-rendelet

az első lelki egészségvédelmi intézkedés az újarcú Magyarországon! Ezerszer is elmondtuk s elmondták velünk együtt mások is: milyen végzetes erkölcsi nyavalya volt ez a ravasz zsidó intézmény a nemzet gazdasági életén, s micsoda következményekkel járt volna, ha keresztülkasul beszövi minden vállalatunkat, üzemünket, eltakarni a mögötte meghúzódó Izraelt, leplezni a változatlan hatalmat, a csorbítatlan befolyást, mely nem a mi érdekeinket, javunkat szolgálta! Addig, amíg a szenvedélyesen aranyimádó s szomjasan a totális uralomra törő zsidóság tevékenykedett a cimeres-rangos Aladárok mögött, semmit se változott a helyzet a magyarság végső gazdasági romlásának kilátásaiban, mióta pedig az önvédelmi ösztöntől irányított nemzet kiszorította az idegen fajtát, Aladárék szorgosan vigyáztak arra, hogy legalább a szellem megmaradjon. Helytartói voltak a judai erkölcsnek, s biztosították volna a zsidó gondolkodás érvényesülését mindenütt, az idők végezetéig, hiszen nagyon tanulékonyak voltak, elsajátították ők még a szemérmetlenséget is gazdáiktól. Hiába sürgették névszerint is egyiküket-másikukat, hiába tanácsolták nekik, hogy most már itt van az ideje, kotródni a bukott főnökök után, eltünni a felháborodott magyarság szeme elől, levonni a következményeket, amelyek a tisztességes zsoldost is kötelezik, — ők úgy tettek, mintha nem az ő ingüket lobogtatnák, nem az ő szennyesüket teregetnék ország-világ előtt . . . Soha nem keltek volna fel a vezérigazgatói, elnöki, igazgatósági tagsági székekből, ha ez a rendelet ki nem tessékeli őket, egyelőre elméletben... Nincs sürgősebb dolgunk, mint hogy a legkegyetlenebb módon érvényt szerezzünk az intézkedés betűinek, s úgy hajtsuk végre ezt a tisztogatást, a vállalatok és üzemek körül: egyetlen gyanus szédelgő se maradhasson a helyén . . . A gyors és erélyes végrehajtást a köznyugalom, a magyar gazdasági élet megrontott becsülete nevében sürgeti a közvélemény, amely aggodalommal eltelve látta eddig: hogy dúl a szakértelem hiánya s éppen most, amikor a tisztességes munka az élet-halál kérdésévé válik számunkra, Aladárék vidám uralma alatt . . .

A telhetetlen zsidót

még Ullein-Reviczky Antal is megfeddette egy svéd ujságban, azt írván róla, hogy irígylésre méltó sorsa volt ebben a hazában a legutóbbi időkig, de sajnos, nem becsülte meg magát... Ha már a demokrata ámokfutás kórját megkapott ex-követ is ily beismerésre kényszerül, milyen napnál fényesebb igazságnak kell lennie annak, amit mi hirdettünk itt, éveken keresztül! Elfogadjuk a paradicsomi állapotokra vonatkozó megállapítást és visszakérdezzük a követ úrtól: hogy viselkedett ez a zsidóság, mivel hálálta meg a magyarságnak jó sorsát? Tény, hogy ragyogóan élt, s még a legrongyosabb, legágrólszakadtabb is napfényes virányokon járt közülük a dolgozó magyarhoz képest, hiszen a gettóban a mocskos kaftán, rongyos kabát alól kitetvészett Napoleon-arany, köteg százas bankó, zacskóba rejtett brilliáns tanuskodik erről... S lám, mégis hihetetlen rohamokat intézett a két gyenge zsidótörvény ellen, konspirált, összeesküdött, gyalázta a nemzetet, vad szenvedéllyel támadt neki a nemzeti-faji gondolat becsületes harcosainak, a közéletben zsoldosaival maratta őket, sajtójában pedig embervadászatot folytatott ellenük ugyanez az „irígylésre méltó sorsú" zsidóság! Nem a paradicsom kellett neki, hanem kiváltságainak korlátlan érvényesítése, a hatalom teljessége, s a gyarmatosítók zabolátlan intézkedési joga a türelmes gazdanép felett! Azok a ritka kivételek, akik józanul tudtak gondolkodni közülük, nem egyszer állapitották meg maguk is elkeseredve, hogy fajtájuk képtelen beérni a jogok körülhatárolt birtoklásával, s mohón tör a szabadosság, a szabad rablás, törvénytelen harácsolás és erkölcstelen gazdagodás felé, minden eszköz felhasználásával. Az antiszemitizmusnak, a magyar fajvédelemnek azt nem tudta a zsidóság soha megbocsátani, hogy kétségbe merte vonni a héber morál érvényességét ebben a hazában, s ezért gyűlölte meg a magyarságot annyira, amennyire engesztelhetetlen gyűlölettel az utóbbi időben már felénk fordult! Nem egyedülálló jelenség volt ez, mindenütt a világon ugyanígy viselkedett Izrael népe, ugyanígy oltotta be a romlás és pusztulás bacillusaival a befogadó nemzeteket, ugyanígy szövetkezett ellenségeivel annak az országnak, amely a szétszóratás ötezer éve alatt bárhol menedékjogot adott neki!

A következetlenségig,

szinte már a saját érdekeik ellen való támadásig is elmentek, ha azt hitték, hogy ótestamentumi bosszújukat kitölthetik rajtunk . . . Milliomos zsidók hitték, hogy még a szovjet is jobb volna számukra, mint az enyhe magyar uralom és a két törvény, amely — most láttuk csak, — szinte semmit se vett el tőlük az anyagi hatalom teljességéből! Minden ellenségünk jobb, emberségesebb, rokonszenvesebb volt szemükben, nálunknál, s elárultak, vagy elárultak volna, kiszolgáltattak volna bennünket akárkinek, ha tehetik, miközben milliós üzleteket kötöttek a konjunktura jóvoltából, és élvezték az élet minden örömét, amiből kirekesztették a mi fajtánk millióit. Fogcsikorgatva néztek körül a paradicsomban és „irigylésre méltó sorsuk" arra biztatta őket, hogy érte, hála helyett, gonoszsággal fizessenek. Pöffeszkedésük határtalan volt, fényűzésük szemérmetlen, s miközben a magyarság az élet-halál harc lemondásait, nélkülözéseit hangtalanul viselte el, ők idegesen panaszkodtak, s méltánytalanságot emlegettek, mert azt mertük kérni: ne hivalkodjanak legalább érdektelenségükkel, vagy egyenesen ellenséges érzületükkel! Nagyon jól emlékezünk a bezárt ablakokra, a néma utcákra, amelyek között a keleti frontról hazatérő magyar honvédeknek el kellett haladniok, — az ő ablakaik és az ő házaik voltak azok! Hol van olyan értelmes, elfogulatlan ember a kerek földön, aki azt mondaná, hogy az ellenséges, gyűlölködő lelkületnek ilyen durva jelentkezését tűrni köteles egyetlen nép is? Hol van az az őrült, aki nem védekeznék a nyilvánvaló árulásnak ilyen — már nem csupán szándéka, de ténye ellen? Mert mi nem tettünk egyebet, csak védekeztünk, s ez a védelem zúdította rá a zsidóságra a történelmi sorsot, melyet egyetlen évszázadban se került ki eddig a szétszóratás óta ...

Hol van már

a tréfálkozó kedv, amely a demokráciákban két éven keresztül olyan nagy divatra vergődött valahányszor a német titkos fegyverekről szó esett! Hogy eltűntek az élcfaragók, mióta a V 1. bizonytalanná teszi a londoni éjszakát, s égig szökteti az égő kikötők, felgyujtott raktárak lángjait a délangliai partokon! Nem beszélnek már fenhéjjázva a szétzúzott német hadiiparról, de a katonai szakértők naponta írják a hosszú cikkeket Speer miniszter tartalékban lévő meglepetéseiről s a brit miniszterek óvatosan diplomatikus válaszokat adnak az izgatott képviselőknek, akik azt szeretnék tudni: milyen szörnyűségeket tartogat vajjon az angolszász világ számára a háború döntő fordulója... Elhallgattak a feltétlen győzelem hirdetői, Angliában és Amerikában a közvéleményt előkészítik a nagy meglepetésekre s az angol propaganda, amely a plutokrata-bolsevista érdekszövetség elvitathatatlan diadalát harsogta, elnémult! A titkos németországi raktárakban ott pihennek a végső összecsapás új fegyverei, melyeket a bombaeső tüzes záporában, az angolszász terrorrepülők őrjöngő pusztításai közben kovácsoltak a birodalom munkásmillióiai a jogos bosszú és ébredés megszázszorozott erejével... Jaj lesz azon a napon a tömeggyilkosoknak, az európai népeket a vörös téboly kényére kiszolgáltatni készeknek, amikor ezek a fegyverek megjelennek a napvilágon s elmondják az utolsó szót a nemzetek és világrészek nagy vitájában! A legteljesebb semlegességgel se lehet már állítani, hogy ez a küzdelem nem a szabadságukért és életükért harcoló európai népek diadalával végződik, s akik mégis ilyet suttognak, azok már nem semlegesek, hanem lelkük és gondolkodásuk szerint az ellenséghez tartoznak. A szárnyas bomba megjelölése mellett az egyes szám nem puszta szó, a titkos fegyverek sorozata adja a nyugalom feltétlen biztonságát azoknak, akiknek kezében Európa sorsa a legjobb helyen tétetett le...

TŰZEK ÉS ÉGIGÉRŐ FÜSTOSZLOPOK a városszéli új lakótelepek között. A tébolyult gengszterek kis családi házakra szórták a romboló- és gyujtóbombákat itt is...

AZ ÖRDÖGI ANGOLSZÁSZ PUSZTÍTÁS

(A MAGYAR FUTÁR TÖRTÉNELMI FELVÉTELEI A BUDAPEST MŰEMLÉKEI ÉS LAKÓNEGYEDEIRE TÁMADÓ

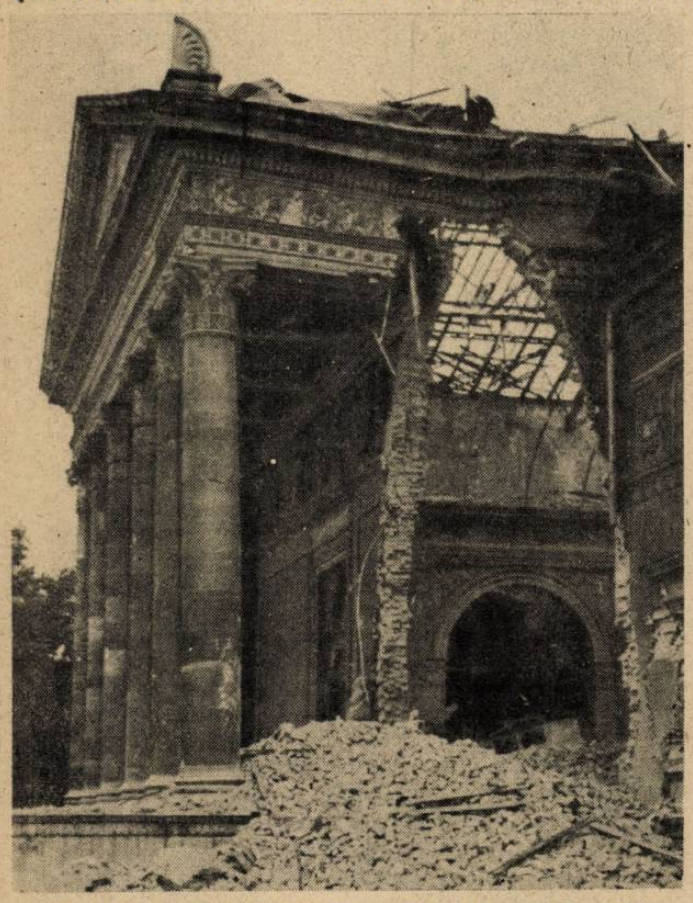

HADICÉLPONT VOLT a művészelek szelid csarnoka is a fegyházból szabadult gengszterek és texasi csordapásztorokból verbuvált légi sofőrök előtt!

NEM TÖRÖDNEK A VESZÉLLYEL a férfiak, akik a vad omlásból és a tűzből mentik a még menthetőt! Hősök és önfeláldozó testvérek Budapest lakói a nehéz órákban s ez a testvéri összefogás a végső győzelemig kitartás biztosítéka!

LEOMLOTT NEMES ÍVEK a tájképben, melyet büszkén nézett minden magyar a Millennium óta .. A csonka pilléreket nem volna szabad újra építeni: hadd lássa a világ s hadd szégyenkezzék századokig az a nép, mely ilyen barbárságot elkövetett!

A MEGCSÜFOLT ÉLET a füst, láng, por és pusztulás közőtt. Anyákra és gyermekekre támadt a csillagos lobogó zsoldosa s a csecsemő riadt, értetlen tekintete ezt látja először a világból: halált és rombolást... Átkozottak legyenek, akik az őrjöngőket alig nyiló életek és a jövőt dajkáló anyák ellen uszítják

MILYEN HADIÉRDEK KIVÁNTA, hogy ezek hajléktalanokká váljanak?

←

nyomában

AMERIKAI BANDITÁK GARÁZDÁLKODÁSAIRÓL

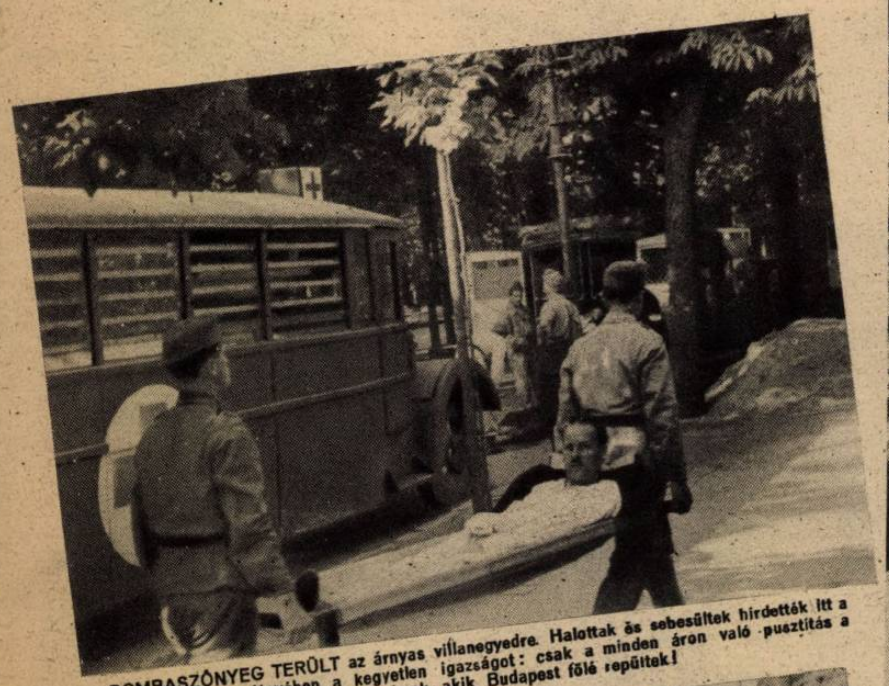

BOMBASZŐNYEG TERÜLT az árnyas villanegyedre. Halottak és sebesültek hirdették itt a júliusi vasárnap fényében a kegyetlen igazságot: csak a minden áron való pusztítás a szándéka azoknak, akik Budapest fölé repültek!

RENESZÁNSZ PALOTÁK ROMJAI KÖZT birkóznak a lángokkal a mentőosztagok . . . A sugárúton omladékok jelzik mindenütt a barbár gyilkosok nyomát!

EGY MŰTEREM szomorú romjai, a Képzőművészeti Főiskola művésztelepén. Az ihlet, művészet és alkotás hajlékát is rommá-zúzta a sátáni rombolás ← telhetetlen szelleme

↓ LAKÁS ÉS ÜZLET pusztul a bérpalotában, amerre a légi kalózok elszálltak halálos terhükkel . . .

KIRÁLYI EMLÉKMŰRE HULLOTT A BOMBA, de a szellemet, melynek jelképe volt a szobor és dombormű, — a vad terror se tudja elpusztítani . . . A magyarság ősi harcos erényei és ezer év kitartó fegyelme megmarad az omladékok közt is!

15 Berlin C 3083 234 4/7 1800=
Magyar Futar Budapest Postafiak

MAGYAR FILMIRODA BUDAPEST WÜTENDE KUNDGEBUNGEN DER PARISER GEGEN AMERIKANISCHE GEFANGENE PRESSEHOPEMANI

14 Berlin C 3062 234 4/7 161
Magyar Futar Budapest 1/2 Postafi

Orbis-Funkbild. - Gefangene Engländer werden in Paris von der Bevölkerung verachtet.

Páris: A francia főváros népe „üdvözli" a szabadítókat... Az első angolszász foglyokat a német fegyveres őrség alig tudta megmenteni a lakosság jogos felháborodásának következményeitől. Leköpték az angolokat és amerikaiakat az asszonyok és ökölllel támadtak rájuk a férfiak... A szenvedélyes franciák nem felejtették el a terrorbombázásokat!

(A Magyar Futár rádióképei)

Futár

SAJTÓFOGADÁS A NÉMET KÖVETSÉGEN

VEESENMAYER NÉMET KÖVET ÉS BIRODALMI MEGBIZOTT (középen) beszélget a magyar újságírókkal

BRUNHOFF NÉMET KÖVETSÉGI SAJTÓFŐNÖK (jobboldalt) és ZILAHY-SEBES JENŐ külügyi sajtófőnök baráti tanácskozása a fogadáson

Camberra: Gowrie lord angol kormányzó Mac Arthur amerikai tábornoknak nyakába akasztja a legnagyobb brit katonai kitüntetést... A rendjel tehát már megvan, csak a győzelem hiányzik hozzá a csendesoceáni térségben! Mert az eddigi kétes eredményekkel nem Igen szolgálta meg Mac Arthur a kitüntetést... ←

↑ Kolozsvár: Vidáman vonultak be a kincses városba a honvédelmi szolgálatra behívott középiskolás erdélyi diákok. Nyári táborozás és hadijáték helyett most a lelkes ifjuság komoly feladatokat teljesit a győzelem érdekében!

Washington: Időmilliomos is az amerikai külügyminiszter... Hetek óta áll modellt Bryant Bakes szobrásznak, aki a halhatatlanság számára arcmását megörökiti Hull ráér, — az angolszász diplomácia helyett is Molotov gondolkozik és cselekszik mostanában... ↓

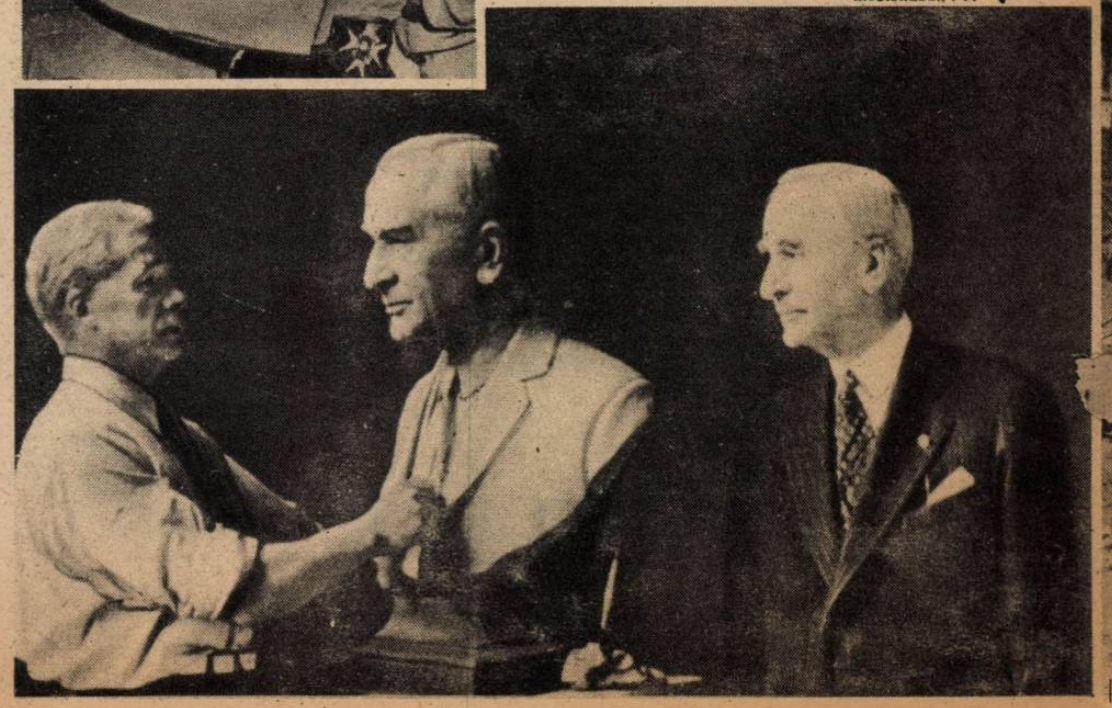

Híradó

↑Budapest: Amerikai bomba találta el az internált brit- és amerikai állampolgárságú zsidók számára igénybevett villákat is, Budapest legelőkelőbb negyedében... Százznál több embert öltek meg a levegő kalózai — saját honfitársaik közül...

Budapest: Felavatták a Magyar Művészek Házát, a volt Fészek klubot. A megnyitón Palló Imre miniszteri biztos és Oláh György mondott beszédet

Budapest: Vitéz Imrédy Béla részt vett a Keleti Arcvonal Bajtársainak táborí misején

Budapest: A magyar rendőrség új főparancsnokává Forgách Józsefet nevezték ki

Tokio: Nem pihennek a háború alatt sem a japán úszók, akik a nagy nemzetközi viadalokon az utolsó békében már sorban győzték le az európai és amerikai bajnokokat... ↑

Páris: Mialatt az angolszász propaganda a vörös francia lázadásokról és a fővárosban dúló utcai harcokról hazudozik saját közvéleményének, a párisiak az inváziós harcok napjaiban vidáman gyönyörködnek a hagyományos táncverseny győztesének, Ginette Perthéas-nak mutatványaiban... →

NAGY KALAP ÉS CSÍK A RUHÁN: ez lesz az idei nyár divatja a berlini tervezők szerint... Mert, ha utolsó óriás összecsapásra készül is két világ, a szebbik nem változatosan akar öltözködni!

A »SZÉPEK SZÉPE« ÉS A »BABAKIRÁLYNŐ«... A béke nyugalmát élvező Valenciában a nyár ünnepén, mozgalmas látványosságok, évszázados játékok közben választották meg a város különböző negyedeinek szépei közül a két büszke címet egész évben viselni jogosult leányt. A »szépek szépe«, jellegzetes spanyol szépség. Maria del Carmen Asensio, a hadügyminiszter leánya

A NAPFÉNYBEN SÜTKÉREZŐK ... A nyár ünnepén tréfás bábukat ültetnek a valenciai sétány padjaira. A városszerte ismert lustálkodók karikatura-szobrait nem hivatásos művészek készítik, hanem a háziipar ügyeskezű művelői. Világszerte ismertek voltak a háború előtt a valenciai karakterbabák

VALENCIÁBAN VÍG AZ ÉLET

A MAGYAR FUTÁR EREDETI KÉPRIPORTJA A SPANYOL KIKÖTŐVÁROS VIDÁM NYÁRI ÜNNEPSÉGEIRŐL

AZ »ÚJGAZDAG PARASZT« nevet kapta ez az óriás, pohos bábu, amelynek elkészítéséhez 6500 kiló kartont és papírmasét, meg 500 kiló festéket használtak el. A 13 méter magas karikatura-szobor nem valami régi hagyomány alakját ábrázolja, hanem azt a nagygazdát csufolja, aki a polgárháború alatt a feketepiacon meggazdagodott →

EZEK IS BÁBOK, s jelképezik a nagyszabású tűzijátékot, amellyel a nyár bevégződésének ünnepe véget ér. Akiket ábrázolnak, — két öreg valenciai, — személyesen gyújtják meg a mulatságos figurákat a sétatéren, a tömeg újjongása közben ... ←

EGY IZGALMAS MŰSORSZÁM: a modern paloták fölött lebeg Spanyolország legügyesebb légi akrobatája, a nyaktörő. mutatványokat végez a ballon kötelén. A valenciai nép apraja-nagyja a Caudillo-téren lélekzetvisszafojtva bámulja a vakmerő bemutatót

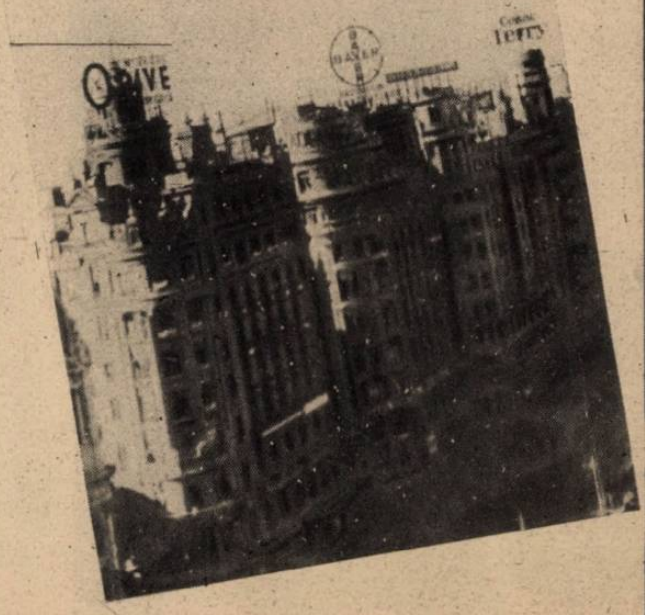

EGY HÓNAPI MUNKA EREDMÉNYÉT húsz perc alatt emésztik meg a lángok a nyár ünnepének estélyén, abban a pillanatban, mikor a nyugati éghatár alján eltűnik a nap ... Valamennyi bábut elégetik a vidám valenciaiak s mikor utolsót lobbannak a mágiyák, már azon gondolkoznak a műkedvelő szobrászok, hogy jövőre milyen meglepetéssel kedveskedjenek a népnek →

A kínok háza SPANYOL FÖLDÖN

A JÁMBOR KOLOSTOR VASTAG FALAI MÖGÖTT a borzalom emlékei tanyáznak ... A priorissza bebocsátja a látogatót, aki ettől kezdve csak az iszonyattal találkozik!

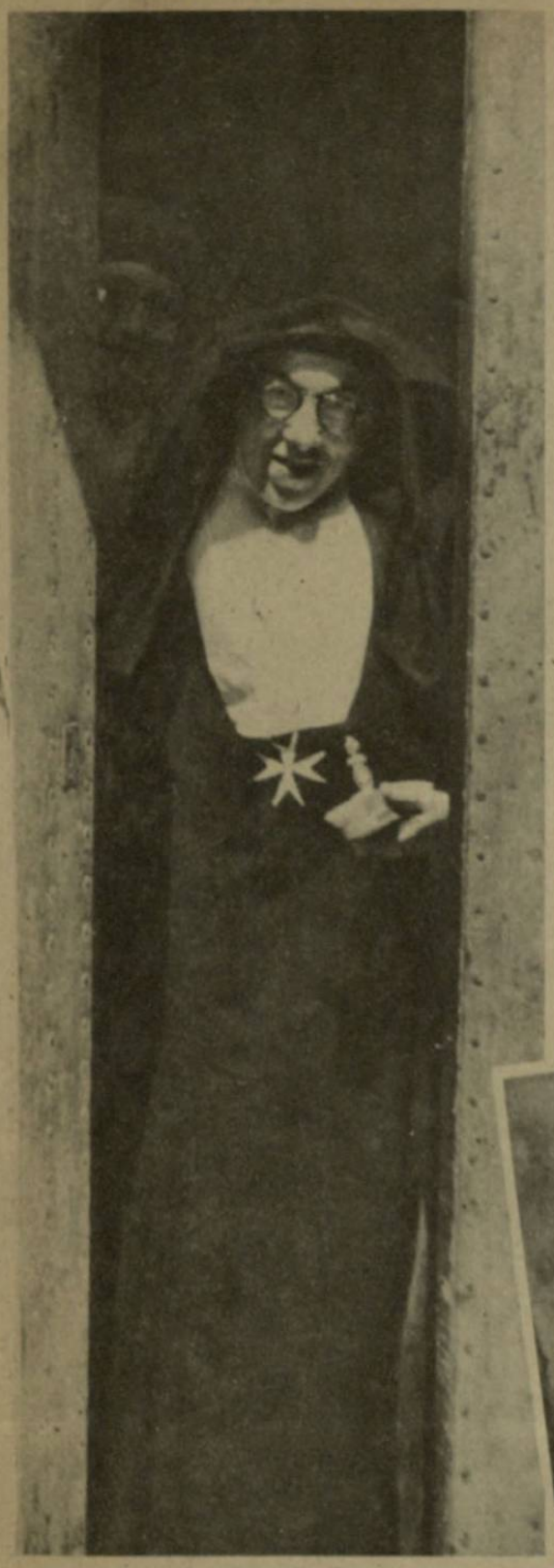

Franco Spanyolországa minden alkalommal nyomatékkal hangsúlyozza, hogy a bolsevizmus elleni európai harcot, semlegessége ellenére, a legmelegebb rokonszenvvel és együttérzéssel nézi. Hiába fenyegetik a nyugati álszent demokráciák megtorlással a Caudillo kormányát, ezt az álláspontot szilárdan és másíthatatlanul tartja a nemzet, mely oly mérhetetlenül sokat szenvedett Negrinék vörös uralma alatt s oly felejthetetlen leckét kapott arról: milyen a bolsevista hóhérok gyűlölete mindennel szemben, ami a moszkvai tanokkal ellenkezik ... A spanyol városok tele vannak a polgárháború elriasztó emlékeivel, a börtönné alakított kolostorokkal, amelyeknek vén falai között a pokoli kínjait állták ki az ártatlan foglyok, akiknek nem volt egyéb bűnük, csak az, hogy ragaszkodtak hitükhöz és nem tagadták meg nemzeti érzéseiket s ezek a házak nyitva vannak mindenki számára. A tébolyult agyban fogant kínzási eszközök látványa józanságra ösztönözné még azt is, aki elfelejtette azóta: mit tett e boldogtalan országgal Moszkva, mikor elküldötte az Ibér félszigetre a Cseka és a GPU tapasztalt hóhérait ... A Magyar Futár képsorozata bemutat egy apácakolostort, amelyet a vörösök annak idején börtönné és kínzókamrákká alakítottak át. A képek a magyar elmeket is elgondolkoztathatják, hiszen nemrég még grófi köziró-inasok nekünk is azt magyarázgatták, amit a spanyoloknak Negrinék kezdetben, hogy a vörös demokrácia az emberiség áldása és Moszkva már nem veszedelmes barát ...

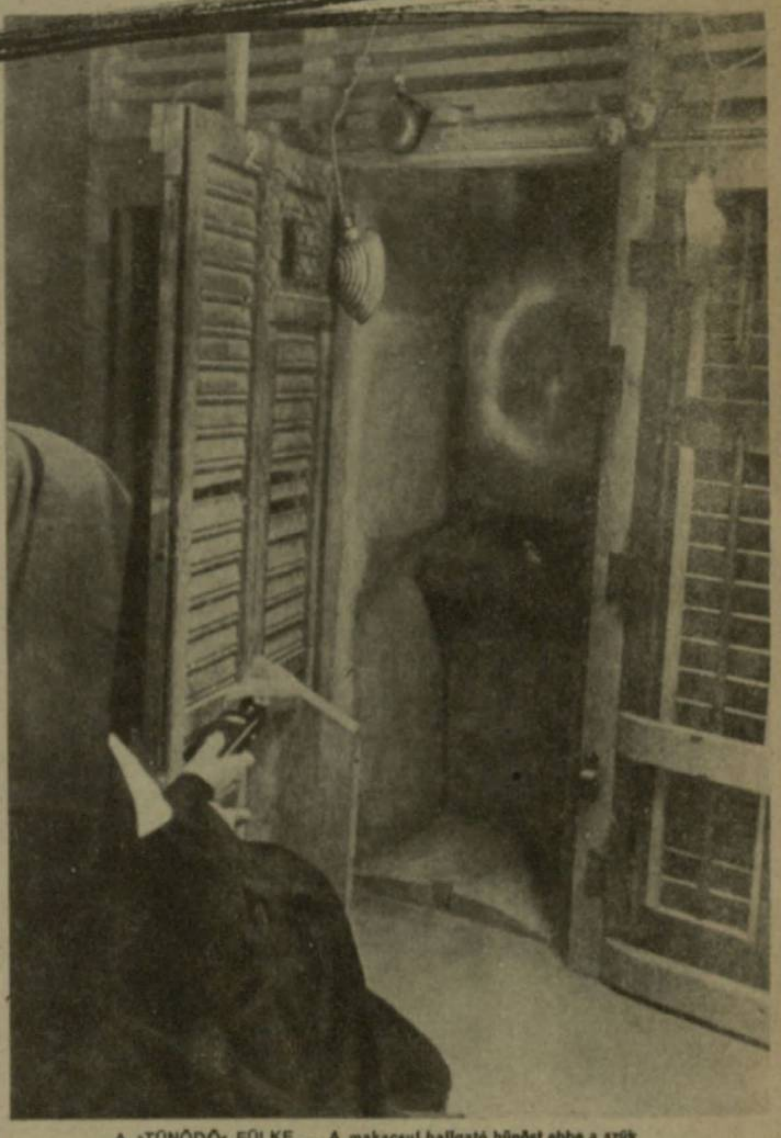

A »TÜNŐDŐ« FÜLKE ... A makacsul hallgató bűnöst ebbe a szűk zugolyba zárták. Csak állni lehetett, s aludni még így sem ... Két ötszázwattos lámpa égett állandóan a fogoly szeme előtt s minden félpercben megszólalt fültépő hangon leje fölött az elektromos riasztó csengő ...

BETONÁGY AZ EGYIK SZŰK CELLÁBAN ... A fogoly, akit órákig vallattak, ide dőlhetett le, — kipihenni az izgalmakat. Percnyi nyugalma nem volt a mikor újra elvezették a modern inkvizíció elé, úgy érezte: minden csontja darabokra tört ...

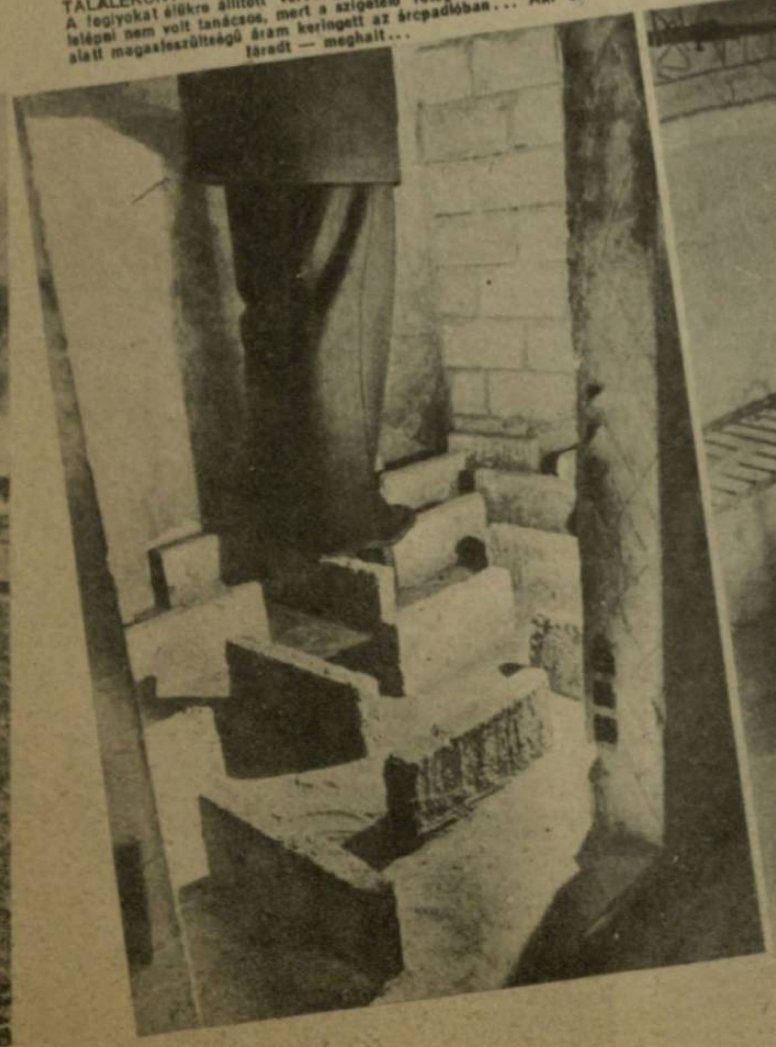

TALÁLÉKONYAK VOLTAK A VÖRÖS SPANYOL HÓHÉROK ... A fegyvokat élükre állított vöröségláva! kirakott cellába zárták s belépni nem volt tanácsos, mert a szigetelő rétegre épített léglák alatt magasfeszültségű áram keringett az ércpadlóban ... Aki elfáradt — meghalt ...

HALOTTAK NEM ÁRULKODTAK a kolostorban történtekről ... Aki elpusztult a kínzásokban, azt kamuvá égették a börtön villamosszékében

KÉT KIKÉRDEZÉS KÖZÖTT ... Lábánál fogva függesztették fel az ellenforradalmiság gyanújával terheltet s ha elájult, hideg zuhanyt kapott ...

A DUNA NÉPE

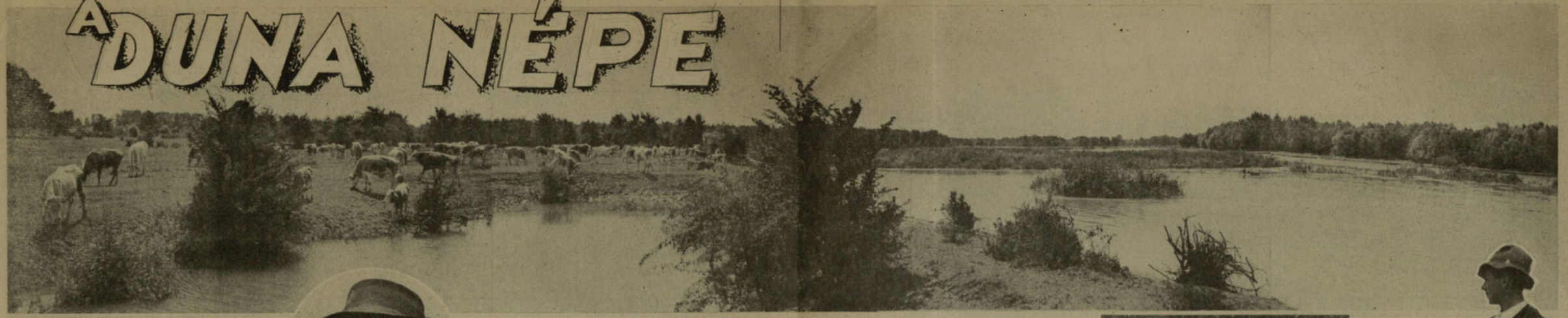

KASZÁLJÁK A ZABOSBÜKKÖNYT

A világot rontja, pusztítja a háboru, de itt, csendes zugában az országnak, a béke munkája folyik, mert az élet meg nem áll a vad dulás közben se...

Ragyogó napsütés ömlik a Szigetközre, s a fény csillogva törik meg a sebesen hömpölygő Duna vizén. — „Tükrözik benne a napisten szemeragyogása" — mondja az öreg halász, akivel csónakon járjuk ezt a különös, gazdag világot...

Szigetköz az ország egyik legősibb, s szokásait legjobban megtartó magyar települése. Már a honfoglalás korában megszállta a magyarság s mivel mocsarak, széles Duna-ágak vették körül, majdnem megkö elithetetlen volt, igy aztán elkerülte az ellenséges betöréseket, a megtartotta ősi jellegét.

(Jánossfy Endre felvételei)

A KACSÁKAT, LIBÁKAT már kora tavasszal „kicsapják" a szigetek egyikére ...

A LEGŐSIBB PÁSZTORKODÁSRÓL. marad lenn Szigetközben az ugartás. Mikor egy szigetet letegyítek, a gulyát felkeresik, hogy a szárga vizet átúszva új legelőt keressen...

Szilajpásztorkodása egész Európában egyedülálló. Szent György napján messzi vidékről összeterelik a marhákat s késő őszig, szigetről-szigetre usztatva legeltetik a gulyát.

Halászata szintén jellegzetes: a „Tápli" és a „Vörse" majdnem minden házban megtalálható.

A vizzel folytatott szüntelen harc jellemzi ezt a vidéket. A történelem megkímélte ugyan, de a Duna annál jobban rányomta bélyegét a igen találó az a szigetközi mondás, hogy: „Egyik kezével áldja, másik kezével veri a Duna a magyart." Régen a vidék nagy része folyómeder volt, azonban feliszapolódással és szabályozással mindég több művelhető szántóföldet nyertek belőle. Az áradások persze évről-évre ma is nagy területeket öntenek el, a gátakon túl pedig a feltörő talajvíz pusztítja a termést.

SZIGETKÖZI SZILAJPÁSZTORKODÁS

A JÓ JUHÁSZKUTYA hűséges pajtása és nélkülözhetetlen társa a pásztornak

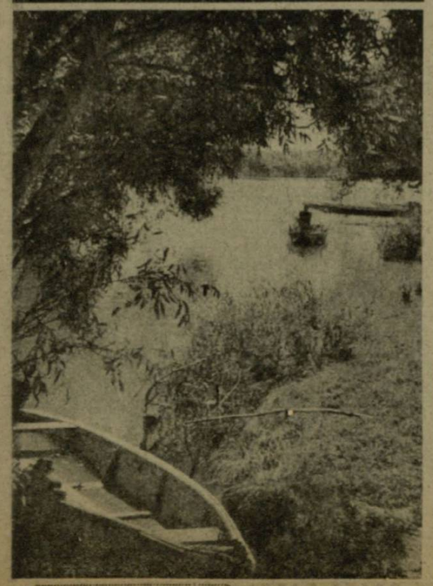

HALÁSZÉLET SZIGETKÖZBEN... ←

A CSODÁLATOSAN SZÉP MELLÉKÁGAK kristálytiszta vizébe „Vörsé"-ket szúrnak le a halászok. Ősrégi szerszám, úgy esik csapdájába a hal, mint egérfogóba az egér...

A „LÖTYÉK" — MAGAS TALAJVÍZ — mindenhol, a'kertek aljában éppen úgy, mint az utak mentén, s a szántóföldeken. Csak a libáknak és a kacsáknak tetik örőme benne...

A RIPORTER RITKA SZERENCSÉJEI A prédájával menekülő sas első szárnycsapása. Ritkaszép felvétel a vadálpmányban gazdag szigetvilágból. A sorlés vízimadár mellett megtalálható a szarvas, az ős a nyul is. →

A MAGAS TALAJVIZ miatt állandóan nedves szántóföldek a konyhakertészetre legalkalmasabbak. Paprikatermelése országosbiró ↓

A Páncél rém és az acél ököl

(A MAGYAR FUTAR EREDETI KÉPRIPORTJA AZ ÚJ NÉMET ELHÁRÍTÓ FEGYVERRŐL)

Normandiában és a keleti arcvonalon egyszerre vetették be a német hadiipar két új elhárító eszközét, a háboru utolsó szakaszának legeredményesebb fegyverét, amely máris erőteljesen érezteti hatását a gigantikus páncélos csatákban. A „páncélrém" és az „acél ököl" egyszerűségében is zseniális: mindkettő a rakéta-elven alapszik s ezért lövedéke átütő erejű . . .

KÖNNYŰ, AKÁR EGY KARABÉLY, a páncél rém, amelyet Speer hadfelszerelési miniszter zseniális mérnökei terveztek és az állítólag „tönkrebombázott" német ipar tüzerőszámra dob a döntő küzdelembe . . . !

A RAKÉTA-TÖLTET elhelyezése csak pillanatok műve. A földön hevrő cső a mozgó cél felé irányul, nincs szükség bonyolult mérésekre, — halálos biztonsággal száll a lövedék az ellenséges harckocsi irányába

A »PÁNCÉL RÉM« működés közben . . . Rettentés erővel sűvít ki a vaskos csőből a lövedék a cél felé, s az elsütés pillanatában szürke füst-köd borítja el a kezelő gránátost

Az »ACÉL ÖKÖL« könnyen kiszelhető fegyver, — egy gránátos viheti magával s hatása mégis felér a nagyszámú kiszolgáló személyzetet kívánó páncéltörő ágyúéval →

MINDEN HELYZETBŐL pontosan céloznak az új fegyverrel, amelynek kezelése nem bonyolultabb a nehézpuskánál

A POKOL TŰZE GYULLAD KI a vastagpáncélú T34 belsejében, ha az acél ököl lövedéke eltalálja! Nincs menekvés, mert a rakéta-golyó nem az acélburkolaton robban, hanem a harckocsi belsejében . . .

A SZABADSÁG zászlaja alatt

(FINNORSZÁG HŐSI HARCA A VÖRÖS ÁRADAT ELLEN)

FINN ÉS NÉMET TÁBORNOKOK megbeszélése a szovjet elleni hadművelet vezetéséről. A finn segélykérést haladéktalanul teljesitette Hitler, s ma már német csapatok küzdenek vállvetve a hazájuk földjét védelmező hősökkel Karjalában! ←

OSTERMAN TÁBORNOK, Mannerheim marsall hű bajtársa és a huszonöt éve szinte szakadatlanul tartó finn szabadságharcban legjobb hadvezére. A végső küzdelemben ez a két kemény férfi vezeti most is a népét a biztos győzelem felé! Nemzet, amely szabadságáért annyit vérzett és szenvedett, nem bukhatik el: ezt mondja az igazságos történelem... →

A KÖZÖS BEVETÉSRŐL mosolygó arccal tér vissza a finn és német repülő: győzelmet hozott a felszállás most is. A karjalai és aunusi fronton naponta 40—50 bolsevista gép pusztul el!

ELLENTÁMADÁSRA AD PARANCSOT egy nagyobb finn egység vezetője. Beosztottjai figyelmesen hallgatnak minden szót, nekik térképre nincs szükségük: minden talpalatnyi földet ismernek ezen a tájon!

A FEGYVERESTESTVÉRISÉG JELKÉPE: az együtt csattogó finn és német hadilobogó egy keletkaréliai tábori repülőtéren →

MESTERSÉGES KÖD VÉDELMÉBEN indulnak vállalkozásra a tóvidéken a finn harcosok. Minden csatornát, minden kis szigetet ismernek és védelmeznek, — ezért akadt el ezen a vidéken a vörös roham!

CHERBURG

A VÁR MEGTETTE KÖTELESSÉGÉT ... Az utolsó tanácskozáson, az angol-amerikai tömegroham közben, míg a gránátosok dicsőségesen harcolva tartották fel a támadást, Hennecke ellentengernagy, Normandia tengerészeti parancsnoka, von Schlebe altábornagy Cherbourg várparancsnoka és Sattler vezérőrnagy, városparancsnok elhatározzák a hadifontosságú berendezések tervszerű szétrombolását ... Az ellenség semminek se veheti hasznát, ami birtokába jut!

A MAGYAR FUTÁR ELSŐNEK KÖZÖL

ELSŐNEK A KIKÖTŐI BERENDEZÉSEK repülnek levegőbe, óriási fángoszlopot lövellve az ég felé ...

A ROBBANÁS UTÁN értelmetlen acélkáosszá görbülve hevernek összevissza az óriás villamos-daruk, szétomlott a kirakodó vasúti vonal és romhalmazzá váltak a raktárak!

ITT MÓLÓ VOLT, amely mellett óriásgőzösök és nehéz csatahajók köthettek ki. Most meg se közelíthetik a romokat, mert az öblöt elsekélyesítette a berobbantott vas és beton... →

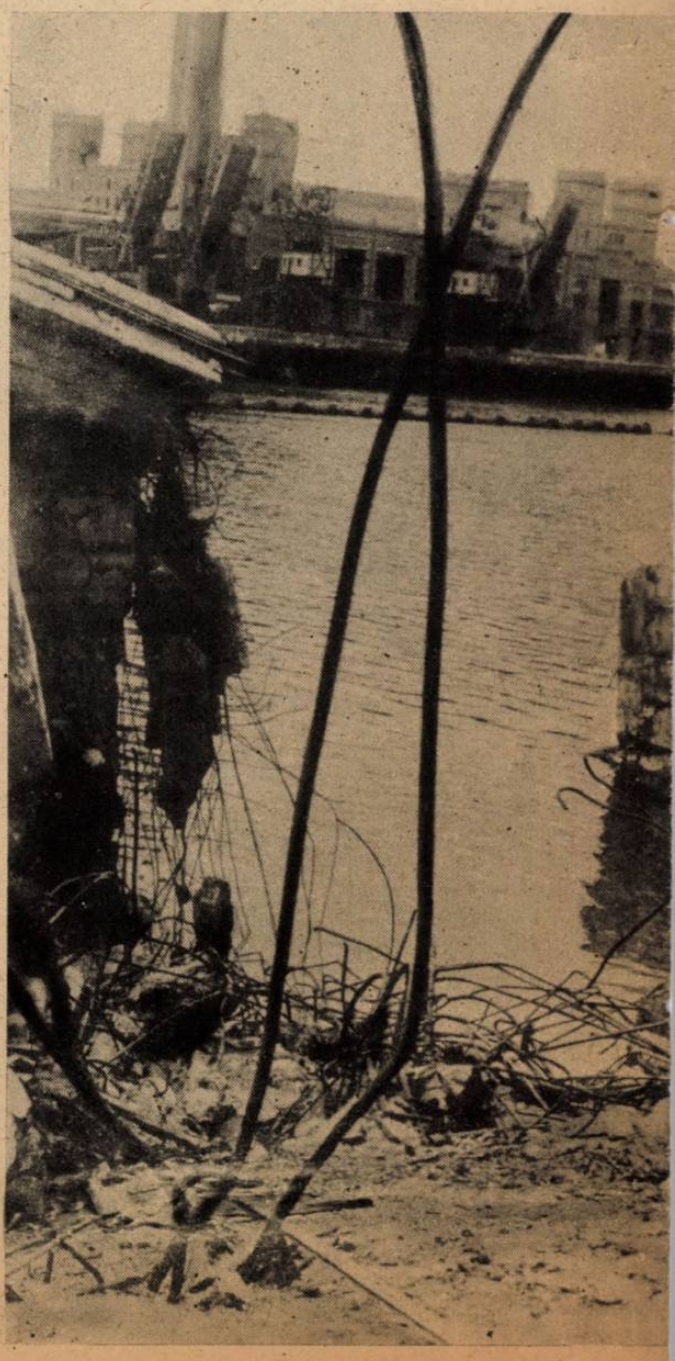

IJESZTŐ KÉP a mólók és parti művek robbantásáról ... Függönyként hull vissza az öbölbe a tenger vize, elkeveredve a füstel és törmelékkel!

SZÉTROBBANTÁSA

KÉPSOROZATOT A LEGNAGYOBB FRANCIA HADIKIKÖTŐ PUSZTULÁSÁRÓL

↑ ÚJ TÖLTET KÉSZÜL a tengeralattjárók és gyorsnaszádok földalatti búvóhelyének levegőbe röpítésére . . .

↑ HOSSZÚ HÓNAPOK MUNKÁJÁVAL se sikerül használhatóvá tenni a kirakodó-mólókat, melyeket a szakszerű robbantások szétmállasztottak! Szétfoszlottak az angolszász remények, hogy egy erőszakolt roham épségben juttatja Eisenhoower kezére az invázió szempontjából létfontosságú kikötőt!

CSAK MOST LÁTNI: miért nem tudták megbénítani a szakadatlan repülőtámadások a cherbourgi támaszponton állomásozó gyorsnaszádokat és buvárhajóflottát! Mélyen a sziklák alatt, a tengerből benyúló betonbunkerekben húzódtak meg a kis egységek . . . Ennek se látják hasznát az angolszász inváziós erők! ↓

↓ A TENGERPARTI PÁLYAUDVAR ÉPÜLETE is a raktárak és egyéb hadi fontosságú művek sorsára jut . .

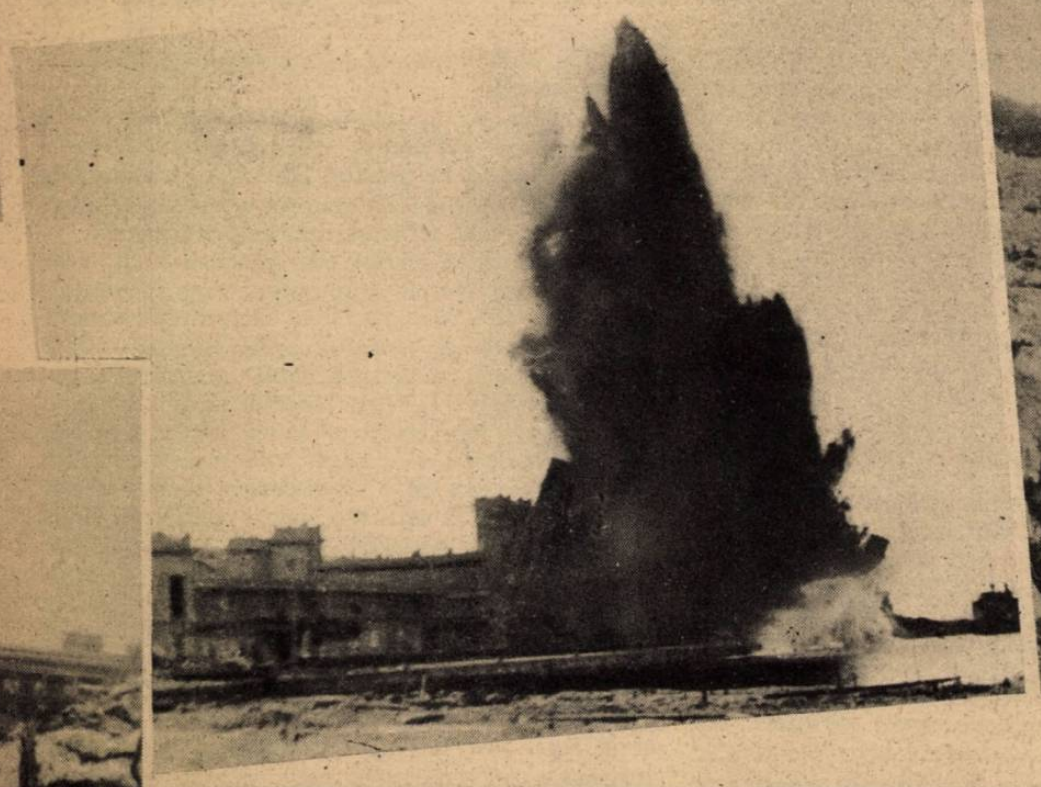

A BELSŐ, VÉDETT ÖBÖL MEGKÖZELÍTHETETLENNÉ VÁLT! A hullámtörő gátak eltömték a bejáratot — s még partraszálló csónakokkal is nehéz bejutni a kikötőbe . . . A robbantó-osztagok tökéletesen végezték feladatukat s mikor az angolszászok kegyetlen veszteségek árán birtokba vették Cherbourgot, — már használhatatlan romhalmaz volt minden a kikötőben...

AZ ELSŐ VONALBAN esett el Dollmann vezérezredes, a szovjetarcvonal lovagkeresztes hőse is, bizonyítva, hogy a német hadsereg legmagasabb rangú tisztjei egysorban harcolnak a névtelen katonával Európa győzelméért!

HADTESTE ÉLÉN HALT HŐSI HALÁLT Martinek tüzérségi tábornok, egy páncélos csoport parancsnoka a keleti arcvonal középső szakaszán vívott súlyos harcokban

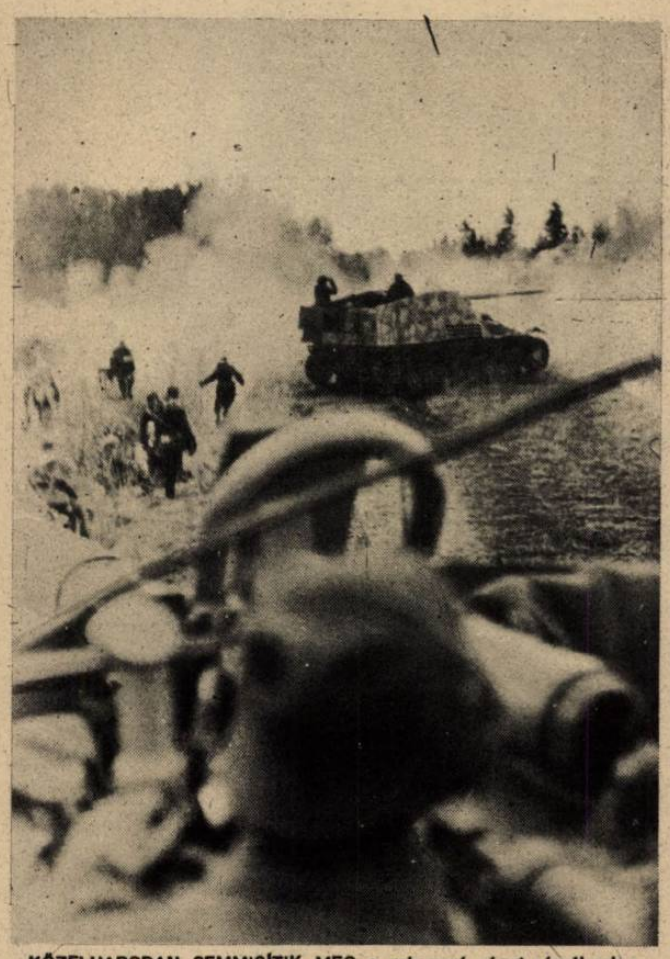

KÖZELHARCBAN SEMMISÍTIK MEG a rohamozó német páncélosok a bolsevista bunkereket, s a szétlőtt erődből menekülő vörösöket a gránátosok teszik ártalmatlanokká...

HADIJELENTÉSEK,

Július első hetében sem az európai, sem a távolkeleti háború jellegében új fordulat nem történt. A Németország vezette Európa mindahárom szárazföldi arcvonalán továbbra is — a későbbi ellentámadás gondolatával — védekezik a reátörő angolszász és bolseviki támadó tömegekkel szemben. Csupán a légi háborúban folytatódott a német visszavágás. London környéke és Délanglia állandó nehéz megtorló tűz alatt áll, keleten pedig a német légi haderő erős harci- és bombázó kötelékei szinte szünet nélkül támadják a bolsevisták felvonulását és előnyomulását, s kisebb mértékben ugyanezt teszik az olasz hadszintéren is.

Japán

folytatta támadó hadműveleteit Kínában a Kantonból Hankauba vezető vasútvonal mentén délről északra és észak felől déli irányban, viszont a csendestengeri arcvonalon továbbra is csak védekezik a kétlaki hadművelettel támadó amerikaiak ellen. A Mariana szigetcsoport főtámaszpontjáért — Saipanért — egy hónap óta folyó harcban a japán védők minden hősiességük ellenére is az utóbbi napokban válságos helyzetbe kerültek. Az amerikaiak, ha nagy veszteségek árán is, — hisz eddig e hadművelet során már 58 hadi és szállítóhajót, több, mint 700 repülőgépet és kereken 30.000 embert veszítettek, — valószínűleg birtokukba veszik ezt a szigetcsoportot is és evvel a japán anyaországot védő belső szigettámaszpontrendszer előterébe jutnak.

Bár az összes katonai világnagyságok — a multban és a jelenben is — megegyeznek abban, hogy a védelem az erősebb harcmód, amennyiben az eredményre törekedő támadót aránytalanul nagy erőkifejtésre és erőelhasználásra kényszeríti, a sokezer kilométer hosszú arcvonalakon való védekezésnek meg van az a hátránya, hogy elkerülhetlenül az erők bizonyos fokú felaprózására vezet, ezek a felaprózott védőerők pedig minden esetben szembekerülnek a támadó lehető legnagyobb erőösszpontosításával. Nem csodálkozhatunk tehát azon, hogy a legvitézebb védelem sem tud mindig tartósan helytállni a nagy túlerővel támadónak, akinek az oldalán áll a kezdeményezés nagy előnye is, amennyiben ő választja meg a cselekvés idejét és részleteiben a cselekvés színterét is s e tekintetben különösen kétlaki hadműveleteknél a meglepés fegyverével is legkönnyebben élhet, hiszen gyorsjáratú hajóival egyetlen nap alatt 500—1000 km. hosszú utat futhat be, tehát 24 óra alatt egy ezer kilométer hosszú szakasz bármelyik része ellen léphet fel teljes erőbevetéssel. Mindaddig, amíg Japán nem látja elérkezettnek az időt és megérettnek a helyzetet arra, hogy ellentámadásba átmenjen, Mac Arthur tábornok és Niemitz tengernagy a — bár nagy áldozatokat követelő — siker kilátásával folytathatják a közel két esztendővel

EGY-EGY GÉPPUSKA, amely a jól választott hegyi állásból tartja tűz alatt a völgy egyetlen útját, súlyosan megakasztja a délolaszországi előnyomulást erőszakoló amerikai csapatokat... A védekező, halogató harc csodáit művelik az itáliai front gránátosai, éjtőernyős vadászai, akik az emberi és anyagi túlerővel szemben eredményesen állnak helyt!

KÉT FEHÉR CSÍK JELZI a gépágyú csövén, hogy a mélyrepülésbe merészkedő szovjet-gépek közül kettőt pusztított már el ez az egyetlen lőveg is... A honvédtüzér vidám és büszke a teljesítményre!

UGE VEZÉRTÁBORNAGYOT az egészségi állapota miatt akadályozott
idstaedt marsall helyett Hitler a nyugati arcvonal főparancsnokává nevezte
A második világháború nagy páncélos csatáinak hőse és első szakértője
Kluge vezértábornagy

ELSŐ RÁDIÓKÉP SAIPAN SZIGETÉRŐL, ahol az amerikai flottára és partraszálló csapatokra a Marianna-szigetekért folyó harcokban súlyos csapást
mérő japán légierők állomásoznak

CSATÁK ÉS ÚJ FORDULATOK

ezelőtt Guadalcanarnál először alkalmazott hadászatukat.

Európa keleti arcvonalán

a támadásnak ezek az előnyei a vörösök első ezidei nyári támadásánál a középső német arcvonalszakasz ellen teljes mértékben érvényesültek. A vörös hadvezetőségnek minden eddigi erőösszpontosítását jóval meghaladó támadásával nemcsak harcászati sikereket, de nem vitatható hadászati eredményt is kierőszakolt. A nagy csata orosz szemszögből hatalmas arányú és tértnyerő támadó hadjárattá alakult, amelyben a legjobban előretört orosz támadó ékek — páncélosok és gépesített csapatok — július első hetének végén már Baranovicsitől és Minszktől nyugatra harcolnak, elérték Vilna külvárosainak szegélyét és Dünaburg környékén és Polocktól nyugatra és északra erősen küzdenek a Litvániába való betörésért. A német beavatkozó tartalékok és a Baranovicsinél hősiesen küzdő honvéd lovasság helyenként lefékezi ugyan a vörös hadseregek támadó lendületét a nagy betörés és áttörés két szárnyán, Dünaburg és Baranovicsi között azonban ez a támadó lendület még nem tört meg, hanem tovább talál utat nyugati irányban. A kiválóan harcoló német és magyar kötelékek igen súlyos veszteségeket okoznak a vörösöknek, de saját veszteségeik is erősek, ami érthető is, hiszen ezúttal a vörös hadvezetőség az első vonalban 15 páncélos hadtestet és 80 lövész hadosztályt vetett a harcba, s ezeket az erőket további tartalékok követik és erősítik. A harcok folyamán a németek már számtalan esetben fordított arcvonallal, tehát arccal nyugatnak, harcoltak teljesen körülzárt helyzetben. Ilyenkor természetesen nagyobbak a veszteségek is. A német légihaderő igen erős kötelékei állandóan és igen eredményesen támadják a vörösök csapatait és utánpótlásukat, de az egyensúlyt ez sem tudta még helyreállítani.

A finn arcvonal — különösen a karéliai földszoroson — június első hetében igen ellenállónak bizonyult. A viipuri öbölben az oroszok sok partraszállási kísérlete hiúsult meg nagy veszteségek mellett. A Ladoga-tótól északra eső hadműveletileg kevésbé fontos területen az oroszoknak helyi sikerei veszteségteljes hiábavaló támadásokkal váltakoztak. Dietl vezérezredesnek, a narviki hősnek halála minket is mélyen megrendített.

A keleti arcvonal déli szakaszán, főként a Dnyeszter felső folyása és Kovel között voltak élénk helyi harcok, amelyek a támadó oroszok véres vereségével végződtek.

A középolaszországi hadihelyzet

lényegesen kedvezőbben alakult, mint azt a Róma utáni hadiesemények alapján várni lehetett. Egész héten át állandóan friss erők bevetésével küzdöttek ott az angolszász hadseregek azért, hogy döntő áttörést erőszakoljanak ki a liguriai partvidéken, Volterránál, Sienán át vagy Arezzonál, hogy így elérjék az Arno völgyét. A nagy csata átterjedt az adriai tengerparti szakaszra is, ahol főként lengyel zsoldos hadosztályok erős páncélos támogatással törekedtek csatadöntésre. A nagy angolszász erőfeszítéseknek azonban alig volt valamelyes térképen mérhető eredménye. Számtalan rohamuk véresen omlott össze. Az áttörésekből pedig eddig egyetlen egy sem következett be, pedig Alexander tábornoknak az olasz hadszintér kiterjedéséhez képest igazán elegendő számú hadosztály — 35—40 — és igen sok nehéz hadianyag áll rendelkezésére s ezt az erőt légi és tengerészeti nagy fölény is támogatja. A német védelem keménységével szemben azonban mindez eddig kevésnek bizonyult.

A nyugati arcvonal

helyzete jelenleg valamennyi európai arcvonal között a legmegnyugtatóbb. Miután az angolszászok első rohama a normandiai partvidéken nem tudott mélyebb hídfőállást kiharcolni, ezt Cotentin félszigetének és Cherbourg hadikikötőnek elfoglalása után az 1. amerikai hadsereg felszabadult erőinek déli irányban való bevetésétől remélte Montgomery tábornok, aki a 2. brit hadsereget is a hídfő keleti szárnyán Caen város elfoglalására utasította.

Ennek az utóbbi hadseregnek az Orne folyó torkolatvidékén összpontosított angol és amerikai csatahajók orkánszerű pergőtűztámogatása ellenére és a legerősebb légi bombázás támogatása mellett

A PRIPJET VESZÉLYES VIDÉKEN nemcsak az ingovány, hanem a szovjet-aknák is megnehezítik a harcosok feladatait... A különleges kiképzésű utászok naponta száz és száz aknát tesznek ártalmatlanná a mocsárvidéken

GÉPPUSKAFÉSZEK a dünaburgi-térségben vívott súlyos elhárító csaták színhelyén. A fából ácsolt fedezék mögül biztosan pásztázza végig a terepet a gránátos!

sem sikerült feladatát megoldania. Egészen jelentéktelen kezdeti sikerek után a Bayeuxből Caenba vezető út mentén, — az 1. brit hadsereg támadása igen súlyos veszteségek mellett tökéletesen összeomlott. A kudarcot növelte, hogy német légi- és haditengerészeti erők ugyancsak súlyos csapásokat mértek az angolszász hadihajó felvonulásra, de a szállító hajókra is. A német haditengerészet ez alkalommal bizonyos mértékben újításokat jelentő eszközökkel harcolt.

Semmivel sem járt jobban az 1. amerikai hadsereg, amely Carentantól délnyugatra a Cherbourg félsziget nyugati partjáig terjedő térben egész héten át erősebbnél erősebb támadásokban szenvedett nagy veszteségeket és vereségeket. Pedig az amerikaiak se takarékoskodtak se bombákkal, sem pedig gránátokkal, meg harckocsikkal, mégis a gyengébb német védők harci fölénye — nem is egyszer és egy helyen — menekülésszerű visszavonulásra kényszerítette Roosevelt katonáit.

Ha a normandiai csata földrajzi helyzete egy héten át semmit sem változott, ez a látszat súlyos angalszász kudarcokat takar, amely kudarcok nagyságáról a július 8-iki német hadijelentés megint egy pár olyan összefoglaló adatot közöl, amelynek olvasása közben a mi kisebb és szerényebb viszonyokhoz szokott magyar ítéletünk önkéntelenül arra a következtetésre jut, hogyha nekünk annyi hadianyagunk volna, mint amennyit az angolszászok a normadiai csatában egy hónap alatt elvesztettek — több mint 2000 harckocsi, 1500 repülőgép, igazán sok, nem is szólva egy közepes tengeri hatalom teljes hajóraját kitevő tengerészeti veszteségekről — úgy ennyi hadianyaggal és a hagyományos magyar vitézséggel és harcratermettséggel régen diadalmasan befejeztük volna ezt a háborút. S ez nem hangulatkeltő kijelentés, hanem komoly fokmérője az egymással szembenálló küzdőfelek belső katonai értékének. Ahol a vezér csak ilyen anyagtömegek mellett remélhet sikert csapataitól és ahol ezek a sikerek még ilyen anyagtömegek mellett is elmaradnak, ott valóban a vezér nem katonáitól, hanem csak az anyagtól várhat még eredményeket. Ez lehet legmélyebb oka az angolszász hadvezetés minden merészséget gondosan kerülő, kockázatvállalást elutasító elveinek.

VILNA-TÉRSÉGÉBEN esett fogságba ez a két vörös katona ... Az emberanyag és felszerelés silánysága arra mutat, hogy a szovjet már utolsó erejét veti latba a nyári offenzívában: mindent egyetlen kockára!

3000 HALOTT ÉS 400 FOGOLY VESZTESÉGE VOLT a tisztogató csapatokkal megütközött Tito-bandáknak az elmulott napokban! A »nép felszabadító« armádiában csupa gonosztevő-típus szolgál — s ez magyarázza a kegyetlen gyilkosságok sorozatát, meg a falvak kirablását, ahol a »marsall« hordái megjelennek...

A légiháború

arcvonalán továbbra is a V—1. uralkodik. Churchill miniszterelnöknek hosszú húzódozás után mégis nyilatkoznia kellett. Nyilatkozatával itt részletesen nem foglalkozhatom. Elkente a kérdést szokott módján. Elismerte, hogy komoly ez az új fegyver és az angolok a saját bőrükön tapasztalják negyedik hete, hogy még sokkal komolyabb fegyver, mint azt Churchill szerette volna néhány erősen lecsökkentett veszteségadattal a világgal elhitetni.

A július 2-iki Budapest elleni amerikai légitámadás terrorjellege erősebb volt, minden eddigi kalóztámadásuknál. Keserű elégtételünk, hogy a 300 halálos áldozat egyharmada amerikai állampolgár, illetőleg sebesülten kórházban fekvő amerikai légiharamia volt. Keserű elégtételünk, hogy az amerikaiak a hét folyamán 84 bombázót és 800 főnyi személyzetet vesztettek. A számla evvel részünkről még nincs kiegyenlítve. Vadászaink és légvédelmi tüzérségünk minden dicséretet megérdemel. A német légelhárítás is alaposan megleckéztette a nyugaton, délkeleten és keleten támadó angolszász bombázókat.

A V—1-gyel pedig tovább repül diadalmasan a szárnyas halál London fölé.

v. Z. E.

BOLSEVISTA HARCKOCSIK rohamát állítja meg a magyar páncéltörő a Kárpátok előterében újból fellángoló harcokban

KELET ÉS NYUGAT VÁNDORAI

Az angolszász Chaim és a bolsevista Mojse ölelkezése a világpolitikában

ÁBRA, HENRIOT FRANCIA MINISZTER MEGGYILKOLÁSÁHOZ:

Az angol titkos szolgálat a hálószoba ajtajában . . .

HÉTMÉRFÖLDES ZSIDÓ CSIZMA!...

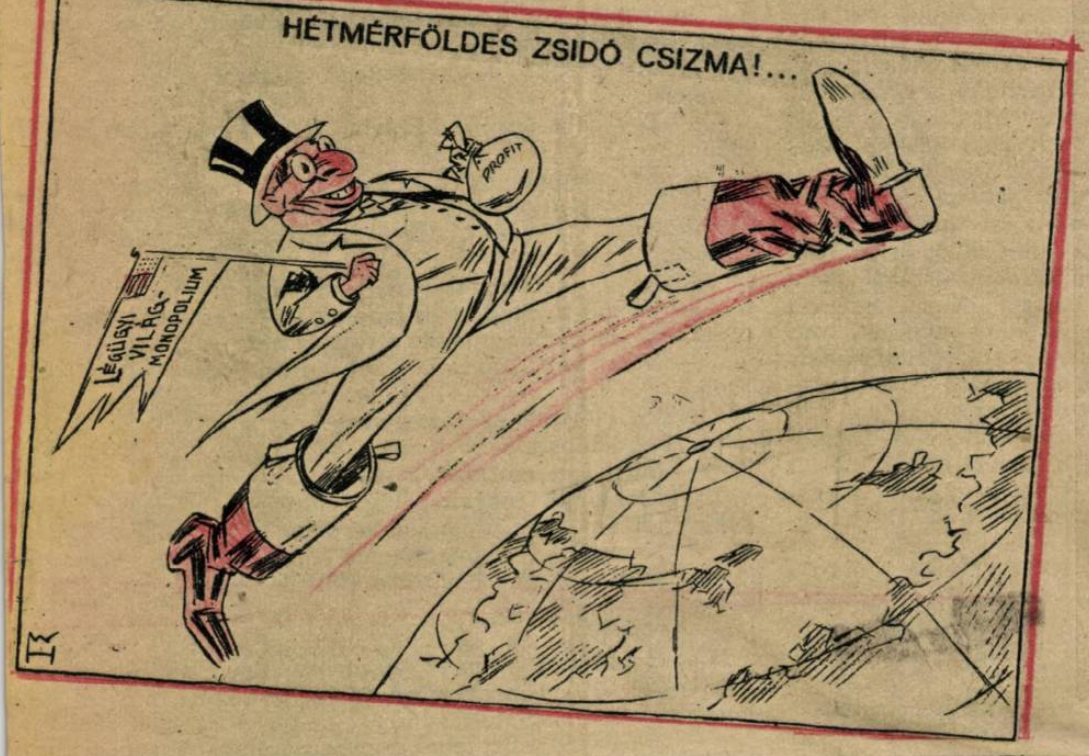

A XX. SZÁZAD MÓZESE

kihirdeti a kis népek jogát és a szovjetrabiás parancsolatait! . . .

MAGYAR KATONAHUMOR

I.

AZ ŐRMESTER CIGARETTASZÜNETET AD A GYAKORLÓTÉREN.
–NA, FIÚK, KINEK VAN EGY SZIMFÓNIÁJA ?...
–EGY HANG A HÁTSÓ SOROKBÓL : A BEETHOVEN-NEK !
–BEETHOVEN HONVÉD HOZZÁM...

II.

AZ ŐRMESTER INDULÁS ELŐTT ELLENŐRZI A GÉPKOCSIKAT.
–MIT KERES OTT AZ A MALAC, TE ?!..
–ÖRMESTER ÚR ALÁZATOSAN JELENTEM, FELKÉREDZKEDETT...

Tarnopolból indult el...

DÖVÉNYI NAGY LAJOS KORTÖRTÉNETI REGÉNYE

(99.)

— Ne félj, minden befektetés megtérül, — vigasztalta Kun, mikor borongva számolta: mennyibe kerül az új cikk bevezetése.

Kun nem mondta meg, hogy már új kölcsönt hajszolt fel, majdnem uzsorára. Csak mosolygott, optimista volt és emberfelettien sokat dolgozott.

Végre befutottak az első megrendelések! Egyik üzlet ötven, a másik mindjárt száz dobozzal kért a Lunából.

— Látod, a mintadobozok! — figyelmeztette Kun. — Keresik a háztartások, mert bevált...

Boldogan intézték el a megrendelést, s amikor a pénz befutott, csaknem táncra kerekedtek. A sok fizetés, kiadás után végre pénzt is láttak.

Ádám az utcán büszkén szemlélte a virító plakátokat, s legszívesebben minden emberhez külön odalépve, felhívta volna figyelmét a páratlan gyártmányra, melyet rövidesen követett az új cipőpaszta is. A cimkéken büszkén hirdette a felírás, hogy a Kun és Gyéressy vegyiműhelyből kerülnek ki.

Közben felfigyeltek rájuk, — jelentkezett a konkurrencia. Egy igen jól öltözött úr kereste fel őket, s közölte, hogy bizalmas megbeszélni valója lenne velük. Ádám bevezette az irodába, s átszólt Kunért is, aki foltos, zsiros köpenyben a műhelyből ugrott be.

A vendég nem kerülgette a témát, mindjárt azzal kezdte, hogy meg akarja venni a műhelyt, úgy, ahogy van.

— Hiszen azt se tudja, mit vásárolna, nem látott semmit, — nevetett rá Kun.

— Nem fontos. Megveszem... Megbízásból vagyok itt, hajlandó vagyok fizetni önöknek egy milliárdot az egész gyárért...

— Annyira becsüli?

— Nem... Tizedrészét se éri tán, de van még egy kikötésem is.

— Halljuk!

— Garanciát adnak, hogy se ezt a pasztát, se a Lunát nem gyártják többé. Hogy ilyen cikkekkel nem foglalkoznak.

Ádám felháborodva ugrott a vendég elé, de szólni már nem volt ideje, mert Kun visszanyomta a székre.

— Érdekes, — mondta, — egyéb kívánságuk nincsen?

— Tudják mit? Nem is kell az üzem... Ezt a két pasztát megvésszük, s fizetünk érte ötszáz milliót. S maguk valami más cikkel kezdenek dolgozni.

Kun nagyon nyugodtan bólogatott, aztán csendes szóval azt mondta:

— Figyeljen rám, uram... A paszta nem eladó, semmi pénzért. Ha maguknak annyira tetszik, küldjenek megrendelést, szívesen szállítok mondjuk tízezer dobozzal mindegyikből.

— Viccel?

— Eszem ágában sincs!

— Akkor nem érti, miről van szó!

Kun mosolygott.

— Dehogynem! Maguknak kellemetlen a konkurrencia, szeretnének bennünket eltüntetni a piacról... Hát nem... Ha a mi portékánk jobb, akkor bolondok volnánk a versenyből kilépni. Ha pedig maguk úgy érzik, hogy alul maradnak, adják el az üzemüket nekünk, mi majd ott is gyártjuk a Lunát. Tiszta sor, nem?

A vendég még próbált érvelni, majd mikor látta, hogy nem boldogul, fenyegető célzásokat tett. Arról beszélt, hogy kár a jóindulatú ajánlatot elutasítani, mert az olyan cégek, mint az övé, máskép is elintézhetik őket. A tőkéjük nagyobb, jobban bírják az iramot.

— Hallott már arról, hogy a versenyben alákínálással is lehet eredményeket elérni? Három hónapig olyan olcsó lesz a parkettpaszta, uram, hogy abba magának a nyelve is kilóg, — nevetett, — s egy napon azon veszi észre, hogy a nadrágját is ráfizette az üzemére. Az jobb lesz?

Kun nem rendült meg, csak vállát vonogatta és azt felelte, hogy ha olyan sok a kidobni való pénzük, tessék, adják ingyen a gyártmányaikat, majd meglátják, mit érnek vele.

— Különben is — fejezte be egészen szakszerűtlenül a vitát — kár egy szót vesztegetni az egész dologra, mert mi zsidókkal nem vagyunk hajlandók tárgyalni.

A jövevény pislogott, aztán felpattant a székről, mint akit nagyon megsértettek. Fejére csapta kalapját és köszönés nélkül rohant ki az irodából.

Összenéztek és jót nevettek az eseten, de aztán Kun elkomolyodva simogatta köpenye ujját.

— Most kezdődik számunkra a kellemetlen időszak. Vagy csakugyan tönkretesznek bennünket, vagy úgy megizmosodunk a dulakodásban, hogy az özönvíz se pusztít el.

Ádám vállat vont:

— Próbálják meg...

Azt hitték, hogy egyéb fegyvere nem lesz a konkurrenciának, mint az, amivel vendégük fenyegetőzött, s majd az alákínálással próbálják megfojtani a kis műhelyt. Néhány hét mulva azonban rájöttek, hogy a kereskedők egy része nem hajlandó átvenni tőlük a megrendelt árut sem. Mindenféle ürüggyel próbáltak visszalépni, s egyikük, aki sajnálta a két törekvő fiatalembert, bizalmasan figyelmeztette őket: bojkottálásukat követeli az egyik nagy gyár. Aki vonakodik teljesíteni a kívánságot, nem kap bizonyos árukat, megvonják tőle a hitelt, sőt más cikkeket se szállítanak neki azok az üzemek, melyek a Luna konkurrenciájával üzleti barátságot, vagy érdekközösséget tartanak fenn.

Összeszorították a fogukat és tovább dolgoztak. A nehézségek (mintha erejüket sokszorozták volna meg, s most már hajnaltól késő éjszakáig bent voltak a műhelyben. Kun hosszú, néma töprengés után közölte Ádámmal, hogy boltot nyitnak. Már ki is nézte a helyiséget, éppen az új Lipótvárosban, nagyon jó helyen, a bér nem túl magas és megkeresik azzal, hogy bizományi árut is tartanak.

Az ötlet életrevalónak bizonyult, mert függetlenítették magukat az idegen közvetítőktől, s ők is olcsóbbak lehettek, ha nem is annyira, mint a konkurrencia. A fojtogató versenyt érezték, de a veszély nem volt tragikus.

Egyszer azonban Kun, aki a városban járt, a felindulástól remegve érkezett vissza s már az ajtóban kiáltozni kezdett:

— Nézd, a gazembereket! Olvasd, mit művelnek velünk!

Egy lapot tartott a kezében, azzal hadonászott s odadobta az ujságot Ádám elé az asztalra.

— Mi ez?

— Valami szennylap! Soha nem láttam még, most indult s mindjárt az első számában bennünket is megtámad.

Ádám felvette a gyűrött kis ujságot, mely egy olcsó nyomda igen silány terméke volt, s olvasni kezdte a rikító című riportot.

Aki írta, nem állított kevesebbet, mint hogy egy obskurus kis műhely, valahol a főváros perifériáján, szélhámos fogásokkal igyekszik silány gyártmányait népszerűsíteni, holott készítményei egyáltalán nem valók arra a célra, amire hirdetik. Összehasonlította a műhelyt azoknak az utcai árusoknak a tevékenységével, akik színesre festett vizet sóznak a gyanutlan emberekre parfőm címén, s az egész „leleplező" riport olyan lelkiismeretelállító szemérmetlenséggel íródott, hogy Ádám szótlanul ejtette le a lapot, mikor végére ért.

— Mit szólsz ehhez?

— Nem tudom... Megyek és aki elkövette, agyonverem.

— Semmit se segít... Ma Pesten legalább ötvenezer ember olvassa, hogy a Luna szélhámosság...

— De miért tetted ezt?

Kun vállat vont:

— Ötszázezer koronáért, vagy legjobb esetben egy millióért.

Ádám még egyszer kezébe vette az ujságot s átforgatta. Csupa hasonló botrányos cikk nyüzsgött benne, a riportok alatt soha nem hallott, de jól csengő nevekkel. A papír rongy volt, a sorok közt, a címekben rezsgett a sajtóhiba, az egész lap megjelenése olyan gusztustalan, mocskos volt, mint egy galicianéré, akinek külseje undort kelt.

— Helyreigazítást kell küldeni és beperelni a gazembert! — tüzelt Ádám.

Kun csüggedten legyintett.

— Mit érünk vele? Elítélik pár százezer koronára, de rajtunk az már nem segít... Hát ilyen eszközökkel is dolgoznak ezek a nyomorultak? A becsületét is kikezdik az embernek, nemcsak az üzletét teszik tönkre?

Rossz napjuk volt ez, de végül mégis abban egyeztek meg, hogy a szennylap szerkesztőjét bepörlik, Ádám pedig felkeresi a redakciót, s megpróbálja a zugfirkászt jobb belátásra bírni, helyreigazítást kérni. Nem nagyon bíztak az eredményben.

Pedig ha Ádám előre tudja: honnét indult a támadás, talán egy lépést sem veszteget az ügyben.

A Klauzál-téren egy hagymaszagú, mocskos bérházban volt a szerkesztőség, a csarnok mellett. Az első emeleten, közönséges csomagoló papirosra rótt nyomtatott betűk hivalkodtak a barna ajtóra szegezve, hirdetvén, hogy ott ütötte fel tanyáját a „Közélet" című orgánum. A csengetésre sunyi tekintetű asszony nyitotta ki az ablakot.

— Mi tetszik?

— A szerkesztő urat keresem.

— Milyen ügyben, kérem?

— Egy riport miatt jöttem.

— Tessék...

Naftalinszag, konyhaillat és penész-hideg levegő csapott arcába. A félhomályos előszobán át vezette a slafrokos, borzas nőszemély a „szerkesztő" elé, aki egy ebédlőből hevenyészett dolgozóban trónolt, nagy halom ujság között. Az új lap példányai kötegekben hevertek a padlón, úgy látszott: a szerkesztő sokoldalúan maga intézte a terjesztést is.

Ingujjban ült a papír-barrikád mögött, húsos ajkai közt cigarettával.

— Mi tetszik? — kérdezte ő is, mint előbb a némber.

— Egy cikk ügyében jöttem, — állt meg előtte Ádám.

— Ne menjen ki, Grünné, — intett a szerkesztő, — maradjon csak itt, jobban szeretek tanuk jelenlétében tárgyalni. Én megvesztegethetetlen vagyok.

Ádámnak kedve lett volna mosolyogni.

— Efelől nyugodtan elküldheti, — legyintett, — nincs szándékomban magát megkísérteni.

— Nem baj, kérem... Soha nem lehet azt tudni...

Ádám elővette az összegyűrt lapot s kiterítette a róluk szóló oldalnál.

— Maga írta ezt?

— Gondosan megvizsgálta, összevont szemöldökkel, aztán Ádámot méregette végig.

— Nem. Egyik munkatársam. Miért?

— Tudja, hogy az első betűtől az utolsóig hitvány hazugság?

— No-no!

— Gyalázatos, pimasz hazugság, igen. S én most azért jöttem, hogy megkérdezzem: hogyan hajlandó nekünk elégtételt adni?

— Elégtételt? Be lehet engem pörölni, ha nem igaz, ami a lapban áll... Helyreigazítást nem adok, azt már előre is megmondom, csak ha a bíróság kényszerít, de akkor is fenntartom minden állításomat. Az én információim megbízhatóak. Tudja, uram, hol dolgoztam én, míg a lapomat meg nem alapítottam? Miklós Andor mellett! Érti? Én egy elsővonalbeli hirlapíró vagyok, én ezt a mesterséget nem most kezdtem. Én egy dörzsölt ember vagyok, én már láttam ilyen felháborodott urakat, akik ől aztán később kiderült, hogy mégse olyan ártatlanok, mint amilyennek szeretnék mutatni magukat...

— Nem vitatkozni jöttem, — szakította félbe Ádám. — Hajlandó-e nekünk elégtételt adni, s következő számban megírni, hogy mindaz, ami rólunk megjelent, hazug misztifikáció?

— Mi ez? Mi ez? Mit diktál itt nekem? Mit zsarol? Tudja mit? Nem! Akarja még egyszer hallani? Nem! Pöröljön be... Nekem nincs időm sértődött emberekkel vitatkozni. Alászolgája!

Ádám előre lépett, átnyúlt az asztalon, megragadta a szerkesztő mellén a kabátot, kényszerítette, hogy felálljon a székről s szemébe nézzen.

A kövér, beretválatlan arc ott imbolygott előtte; még mindig ajkai közt lógott a félig égett cigaretta csonkja.

— Hogy beszél maga énvelem? — szisszegte. — Micsoda modor ez, hallja? Hol tanulta ezt?

— Eresszen el! Azonnal eresszen el! Ez magánlaksértés, személyes szabadság megsértése. Vigyázzon, ennek következményei lesznek! Grünné, figyeljen, magának mindent meg kell jegyezni, ami most itt történik! Maga a tanu!

Ádám félig hátrafordult.

— Figyeljen csak, Grünné, — mondta ő is, — nézze és jól jegyezze meg, amit lát!

Szabad kezét felemelte s óriási, csattanó pofont mért az előtte álló arcára.

— Ha a következő számban nem lesz benne a helyreigazítás, megint jelentkezem, — közölte vésztjóslón, — s addig folytatjuk, míg jobb belátásra nem bírom...

Sarkon fordult és otthagyta, nem törődve vele, hogy kiáltozik, fenyegetőzik és megtorlást emleget.

— Mit bámul itt? Mars ki! — ripakodott Grünnére, mikor az ajtó becsapódott a goromba látogató után. — Nem tudott segíteni nekem?

Az asszony széttárta kezeit.

— Én? Egy ilyen bivalyerős emberrel szemben?

Arcát tapogatta, mert tüzelt rajta a bőr, tükröt vett elő mellényzsebéből és megnézte a pofon helyét is. Bizony, mind az öt ujj pontosan látszott. Legalább egy óráig nem lehet vele az utcára menni. Ez még jobban elkeserítette s most már harsogott:

— Persze, hogy maga! Segítségért kiáltozhatott volna, mikor látta, mit akar! Meg is ölhetett volna! Egy ilyen bőszült senkinél, mit lehet tudni? Maga azt is végignézte volna? Hányszor mondtam már, hogy idegen embereket ne eresszen ide be! Ha még egyszer előfordul, úgy kivágom, mint a huszonegyet!

Az asszony becsapta az ajtót, Róna Armand szerkesztő egyedül maradt. Az ütés helye már nem sajgott olyan nagyon, de azért gondosan vizes zsebkendőt borított rá a fürdőszobában, mert tudta, hogy akkor hamarább eltűnik a helye. Gyakorlata volt az ilyesmiben. Különösebben nem is érintette a dolog, legfeljebb azon bosszankodott, hogy túl olcsón vállalta az előre látható következményeket, kérhetett volna kétszerannyit is, Balassa biztosan megfizeti. A régi ismeretség jogán is, hiszen ők régi barátok.

— Grünné! — harsogott s mikor az asszony bedugta fejét az ajtón, izgatottan utasította, hogy taxit hozzon.

Nem mehet villamoson, se gyalog, ujjal mutogatnának utána az arcán vörösló ujjnyomok miatt s a költséget úgyis felszámítja.

Felvette a kabátját, nyakkendőt kötött s mire elkészült, az asszony már hozta is a hírt: a kapuban várja a kocsi.

A vezérigazgatói szobában nem fogadták szívesen. Utasítása volt a titkárnak, hogy Róna Armand szerkesztőt csak akkor bocsáthatja be, ha erre külön parancsot kap, egyébként küldje el nyugodtan. Juda nem kívánt sűrűn érintkezni a tisztátalan és túlságosan zsidós kinézésű ujságíróval, akinek különben is olyan rossz híre volt, mint egy bérgyilkosnak.

A lap alapításához ő adott neki pénzt, elégedjék meg ennyivel, s ha szüksége lesz rá, majd hivatja. Nem is emlékezett már rá, mikor először bejelentette a titkár, el akarta küldeni, azzal, hogy soha nem hallotta a nevét és nincs beszélnivalója vele, jöjjön majd a közgyűlés előtt, akkor osztogatják a borítékokat a kis „közgazdászoknak", e jellegzetes szipolyozóknak, akik a nagyvállalatok körül nyüzsögnek, s különféle jogcímeken zsarolnak.

— Csak mondja meg a vezérnek, — erősködött a látogató, — hogy Rosenbaum Ma..del fia keresi Munkácsról. Így tán emlékszik majd rám.

— Mandel fia... — villámlott át rajta hirtelen a múlt. A piszkos kis sikátor a munkácsi gettóban, s az öreg ember, aki oly szenvedélyesen tudott mesélni Pestre került elsőszülöttjéről!

— Bocsássa be, most már tudom, kicsoda, — hadarta gyorsan.

Róna szerkesztő úr bizalmasan üdvözölte, mintha tegnap váltak volna el a Newyorkban s nem tekintgetett sokat: mindjárt megmondta, hogy pénzre van szüksége, nagyobb összegre, melyen lapot indíthat.

— Maga az én tatámmal olyan jóban volt, vezérem, hogy nem tagadhatja meg ezt a kis szívességet. Különben is kölcsön kérem, mert a lap szenzációs lesz és dőlni fognak hozzám a milliók, — vetette ki a mellét... — Emlékszik a tatámra, aki magának annak idején szállást adott, ugye? Hej, szép idők voltak... Az öreg sokat mesélt nekem magáról tudom, hogy milyen szegény kis galíciai volt abban az időben...

A derűs emlékezésben volt valami fenyegető hangsúly, figyelmeztetés, hogy: lásd, én mindent tudok rólad, ajánlom, legyél velem jó viszonyban, mert az ilyen pikáns históriák érdeklik az embereket és meg is írhatom úgy, ahogy elmondom, felelősségre se vonhatsz, hiszen majd megdícsérlek, hogy olyan alacsony sorból verekedted fel magad a vezérigazgatói székig és keresztény úriemberségig...

Juda elég kelletlenül hallgatta az ömlengő emlékezést, s azzal vágta ketté a diskurzust, hogy kijelentette: hajlandó az aldozatkészségre, de csak bizonyos korlátok között.

Róna elmondta tervét, közölte, hogy szenzációkkal foglalkozó riportlapot szeretne indítani, egy évig elél abból az anyagból, amit összegyűjtött pályafutása alatt, de nem volt módja sehol megírni eddig.

— Nincs ember, uram, akiről én valamit ne tudnék Pesten! — dicsekedett öntelten, — mindenkit tönkre tudnék tenni, ha akarnám... De én jó fiú vagyok, velem lehet beszélni okosan...

Juda értett a szóból és behozatott a pénztárból ötvenmillió koronát.

— Az alaptőkéhez, — nyujtotta át, — de van egy kérésem...

— Parancsoljon velem! Kit terítsek le?

Juda nem válaszolt egyenesen. Van egy bizonyos cég, neki semmi köze hozzá, de hallotta, hogy óriási szélhámosságot művel, érdemes volna kiriportozni. Nem, nem tanács, de tudja, hogy a szerkesztők szeretik, ha információkat kapnak. Hát ez biztos információ, a szakmából hallotta, az egész várost érdekli, mert szükségleti cikkről van szó. A lapnak mindjárt népszerűséget szerezhet vele, ha megírja.

Róna úr a címet kérte és fogadkozott, hogy a szélhámosságot leleplezi, aztán a jegyzőkönyvecskéjével együtt zsebre gyűrte a bankjegyeket és távozni készült.

— Még egy jó tanácsot, ha szabad... — tartotta vissza Juda.

— Tessék, boldogan hallgatom, biztosan használt veszem...

— Ne dolgoztasson zsidókat a lapban.

— Tessék?

— Mondom, lehetőleg ne tartson zsidó munkatársakat...

— Miért?

Juda karonragadta és visszahúzta a nagy bőrgarnitúra mellé, s lenyomta az egyik karosszékbe.

— Nézze, szerkesztő úr, — kezdte, — maga tudja, hogy van egy bizonyos antiszemita áramlat. No, nem olyan veszélyes már, mint pár évvel ezelőtt volt még, de számolni kell vele. Vannak lapok, amelyek zsidóznak és zsidó bűnöket emlegetnek... Minek az magának, hogy a hitelét ilyen megjegyzésekkel rontsák és a lapra azt fogják rá, hogy a zsidó érdekeket szolgálja. Ez úgyis butaság, mi tudjuk, de az emberek olyan hiszékenyek, mindent bevesznek. Szolgálja maga a tiszta közérdeket, keresztény munkatársakkal. No? Biztosan talál megfelelő embereket azok közt is... És ha egyszer valaki megtámadná, milyen pompásan vissza tudna vágni: magát vádolják zsidó érdekek szolgálatával, akinek még véletlenül sincsen zsidó munkatársa?

— Tudja, milyen jó tipp? Ha nem volna olyan gazdag ember, fizetni kéne érte magának, kedves vezérem... Hiába... — elragadtatott mozdulattal jelezte, hogy nincs is már megfelelő kifejezés szótárában.

— Emlékszik maga Fényes Lászlóra? — kérdezte Juda.

— Hogyne!

— No, lássa! A Miklós Andor azt milyen zseniálisan használta fel tizennyolcban! Ő írt a degenerált dzsentrik és a rothadt nemesi vármegye ellen, akire senki se foghatta rá, irígységből beszél, hiszen maga is dzsentri volt. Igaz?

— Megfogadom a tanácsot, — igérte Róna, — köszönöm... A riport pedig benne lesz az első számban! Majd olvassa el, meglátja, hogy fejezek én le embereket, ha terem van hozzá! Az a cég halott... Nem tudom még, milyen disznóságokat csinált, de majd én kiszimatolom...

Búcsúzott és elment.

Úgylátszik azonban, sokkal több szimatolnivalót talált a szívességből kapott téma körül, mint ahogy Juda hitte volna, mert egy napon ismét jelentkezett s titokzatosan előadta, hogy ugyanebben az ügyben meg lehetne még említeni egy nagy szerepet játszó, közbecsülésben álló gazdasági tekintélyt is. Célzásokat tett, s Juda rádöbbent, hogy a vastag Róna, aki, maga se tudta, miért, egy vérrel teleszívott, piócára emlékeztette, már kibogozta az ő és Gyéressy egész ellentétét.

Végül persze pénzt kért, — mint mondta, — a költségekre.

Néhányszor bekopogott még, de akkor már új mesével.

Hallotta, hogy valaki meg akarja írni egy antiszemita lapban egész karrierje történetét, az illetőt le lehet szerelni két millióval s akkor becsületszavát adja, hogy elfelejti a dolgot, de a nyomozásra sok pénzt költött, azt vissza kell neki téríteni.

Juda fizetett, de fogcsikorgatva. Most döbbent csak rá: milyen veszedelmet idézett fel saját fejére, amikor már késő volt és védekezni alig lehetett, hiszen fizetett s ezzel mindent beismerve, kiszolgáltatta pénztárcáját ennek a zsarolónak.

Színe elé már nem bocsátották többé, de néhányszor még kapott pénzt, rendszerint felét annak, amit kért, s ennek az a következménye támadt, hogy sűrűbben jelentkezett.

— Fel akarok menni a Svábhegyre pár napra, van egy édes kis macskám, — telefonálta szemtelenül, amikor a titkár egy ízben elküldte, — segítsen hozzá, vezérem, hogy jól érezzem magam... Maga tudja legjobban, hogy az ember egy nőcske kedvéért mi mindenre képes... Itt várok a kávéházban, majd egy negyedóra múlva hordárt küldök a pénzért.

A titkár most is zord arccal fogadta.

— Őméltósága nem ér rá, szerkesztő úr, tanácskozás van nála, nézze, itt vannak a bizonyítékok, — mutatott a fogasra, melyen csakugyan függött néhány kalap. — Belátható ideig nem szabadul, nagyon fontos ügyeket vitatnak meg.

— Lehet, — bólintott Róna, — de ez engem nem érdekel. Okvetlenül beszélnem kell a vezérrel.

— Nem érti, ember? Tárgyal, nem hívhatom ki, szigorú utasításom van rá, hogy tilos zavarni.

— Ez az utasítás most nem érvényes, ez egy olyan eset, uram, mint a földrengés, vagy a háború!

A titkár útálta a kövér és tolakodó embert, aki még hozzá büdös, mosdatlan is volt s türelmetlenül szakította félbe:

— Hagyjon békén, kérem. Ha pénz kell, majd jöjjön a közgyűlés előtt. Nem szégyelli magát, mindig itt zsarolni? Nincs több vállalat Budapesten, csak ez az egy?

Róna szemtelenül mosolygott, nem lehetett megsérteni.

— Ilyen nincs több, mert ez uram olyan, mint a takarékpénztár, ahol az embernek folyószámlája van. Bemegy, fizetnek... És nem merülhet ki a hitelkeret.

— Most az egyszer tévedett. Nem lesz pénz.

— Fogadást ajánlanék, ha olyan ember lennék... — De uriember nem fogad olyasmire, amit biztosan tud. Idefigyeljen... Engem a maga gazdája miatt valaki az előbb pofonvágott! Itt a nyoma, látja, az arcomon. Ha öt percen belül nem kapok ötmilliót, olyan botrányt csinálok, amilyet még nem látott Budapest. Vállalja a felelősséget a gazdája előtt? (Folytatjuk.)

MAGYAR FUTÁR. Politikai hetilap. A szerkesztésért felel: DR. RAJNISS FERENC főszerkesztő. A kiadásért felel: Grátzer Antal. Szerkesztőség: V., Gr. Klebelsberg-utca 29. Telefon: 120-856. Kiadóhivatal: Budapest, VIII., József-körút 19. Telefon: 132-883, 139-926. — Előfizetési ár egy évre 20 P, félévre 10 P, negyedévre 5 P. Egyes szám ára 40 fillér. Csekkszámla: 21.363. Kéziratok, képek, rajzok megőrzésével vagy visszaküldését a szerkesztőség és a kiadóhivatal nem vállalja. — Nyomatott a Stadium Rt. melynyomó-körforgógépein. Budapest, V., Honvéd-utca 10. Felelős: Győry Aladár igazgató.

Név: .....

.....

..... tábori posta

ÉRIK A VETÉS

(Dulovits Jenő felvétele)